Sfântul Fotie, Patriarhul Constantinopolului
Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor

CANOANE DE RUGĂCIUNE LA SFÂNTUL IERARH NICOLAE, ARHIEPISCOPUL MIRELOR LICHIEI

DOXOLOGIA

Sfântul Fotie,
Patriarhul Constantinopolului

Canoane de rugăciune la Sfântul Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei

Canonul I
la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: Către Nicolae, întâia cântare a lui Fotie

Cântarea 1, glasul 1

Irmosul:

«Dreapta ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască cuviință, întru tărie s-a preaslăvit. Că aceasta, nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor făcându-le cale nouă prin adânc.»

Stih: Sfinte Ierarhe Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi

La rugăciunea ta, înțelepte, și la caldă ocrotirea ta caut scăpare, cutremurat de patimi și împresurat de ispitele vieții; fii ocrotitor al meu și apărător.

Vindecă patimile sufletului și durerile trupului meu, slăvite, căci ești doctor dat de Dumnezeu, Nicolae, celor ce te laudă pe tine și cu dor te fericesc.

Slavă...

Liman de mântuire ai fost celor ce străbat marea vieții, căci tu ne izbăvești din furtuna necazurilor și alungi vânturile cele potrivnice.

Și acum...

Biruiește, Curată, împietrirea sufletului meu[1] și dă-mi mie pocăință, zdrobește războiul trupului, dându-mi liniște, dumnezeiasca ta liniște, ceea ce ai născut lumii pe Domnul.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Însuți, Cel ce știi neputința firii omenești și după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ție: Sfântă este Biserica cea

[1] Mc. 3, 5; Ef. 4, 18; Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Psalmi, PG* 105, 257.

însuflețită a slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni».

Cu putere și cu tărie fiind încins[2] de la Dumnezeu, înțelepte, ai ridicat trofee de biruință împotriva patimilor. Alungă și acum patimile de la sufletele noastre, dăruindu-ne lumina nepătimirii și harul mântuitor.

Slavă...

Alungă primejdiile și necazurile neîncetate și uneltirile vrăjmașilor de la cei ce vin pururea la tine, Sfinte Nicolae, căci poți toate câte voiești, luând de la Hristos har îmbelșugat.

Și acum...

Toată înălțarea minții mele spre tine o îndrept, ca să mă desfătez de frumusețea ta. Ceea ce singură ești de Dumnezeu dăruită dăruiește-mi, să-mi desprind mintea de tot ceea ce este pământesc și de orice dorire a celor stricăcioase.

---

[2] Ps. 64, 7.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, cel ce vrea să iasă din tine spre mântuirea și înnoirea noastră.»

Cu rugăciunile tale cele bineprimite, Părinte Nicolae, zdrobește uneltirile vrăjmașului, alungă roiul bolilor, slobozește-ne din nenorocirile vieții pe cei ce te fericim pe tine cu credință și risipește năvala gândurilor.

Cu vrednicie ți-ai săvârșit viața, Nicolae, și cu adevărat te-ai unit cu desăvârșita și ființiala sfințenie; pentru aceea, de acolo ți-ai atras luminarea cea minunată a negrăitelor minuni, slăvite.

Slavă...

Lumea te cunoaște pe tine fierbinte ocrotitor și se izbăvește prin tine de întunecata potopire a necazurilor, Nicolae, și se umple de lumina nădejdii; pentru aceea, cu credință te laudă și te cinstește pe tine.

Și acum...

Plouă mie pâraiele mântuirii, Fecioară, uscând șuvoaiele cele rele ale datoriilor mele și ștergându-le cu totul, Preacinstită, căci ai izvorât tuturor muritorilor mântuirea.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase, și ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoștinței dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credință».

Cu învățăturile tale cele înfocate, purtătorule de Dumnezeu, ai luminat turma să cinstească o singură putere a Treimii, o singură domnie, o singură fire, spulberând hulele lui Arie.

Slavă...

Izbăvește-i pe toți cei ce te cheamă pe tine, Nicolae, din patimi și primejdii, din boli și necazuri, din nenorociri și păcate, și din osânda focului.

Și acum...

O, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, pe cei ce acum te laudă izbăvește-i din toată stricăciunea diavolului și dăruiește milă și mântuire în Ziua cunoașterii celor ascunse[3].

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt și nu avem scăpare; socotitu-ne-am ca oile de junghiere; mântuiește pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu ești celor neputincioși tărie și îndreptare».

Desfătându-ne de harul tău, preasfinte Nicolae, cinstindu-te pururea cu vrednicie în sfinte cântări, slăvim și sărutăm chipul icoanei tale.

Slavă...

Singur puternic, singur milostiv, singur multmilostiv fiind, Cel pe care L-ai slujit prin faptele tale, Acesta te-a dăruit pe tine muritorilor apărător și izbăvitor tuturor în primejdii.

---

[3] *Cf.* Mt. 10, 26; Lc. 12, 2.

Și acum...

Înțelepciunea lui Dumnezeu cea enipostaziată sălășluindu-Se în pântecele tău[4], Și-a zidit casă Sieși din preacuratele și sfintele tale sângiuiri și prin tine S-a arătat tuturor muritorilor, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Cuptor înțelegător te cunoaștem noi, credincioșii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt, și pe mine, tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinților, Cel lăudat și preaslăvit».

Sub acoperământul tău am alergat acum, cuprins fiind de întunericul păcatelor cumplite; nu mă lepăda, Sfinte Nicolae, ci, cu ochiul tău binevoitor veghindu-mă, trimite-mi lumina strălucitoare a iertării!

Ostenelile virtuților tale, Ierarhe, izvorând mirul, trimit lui Hristos bună mireasmă adevărată, pe care mirosind-o El Însuși, îți dă în schimb mireasma minunilor, prin care, bucurând sufletele, alungi duhoarea patimilor.

---

[4] *Cf.* Pilde 9, 1; In 1, 14.

Slavă...

Noaptea relelor m-a cuprins, Sfinte, pentru aceea am scăpat la tine, fiul cel fără prihană al zilei și al luminii[5], tu mă călăuzește cu lumina ta la bucuria cea dumnezeiască, dăruindu-mi mie căi luminate de mântuire!

Și acum...

Toată nădejdea și viața mea în tine le-am pus, căci pe tine te am ajutor și dumnezeiesc sprijin, Stăpână cu totul fără de prihană, și prin nădejdea în tine mă întăresc din cugetul bolnav și din greutățile vieții.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«În cuptor, tinerii lui Israel...»

Mântuiește-i pe toți, Stăpâne Hristoase, din nenorocirile vieții, din primejdiile cele de multe feluri și din asaltul patimilor, din boli și din necazuri, cu rugăciunile și cererile Sfântului Nicolae, pe care ni l-ai dat nouă spre mântuire!

---

[5] *Cf.* Ef. 5, 8; I Tes. 5, 5.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu strălucirile razelor învățăturilor și minunilor tale, Sfinte, lumea întreagă ai luminat, înțelepte. Pentru aceea, acum luminează și sufletul meu, care zace în întunericul păcatelor, căci tu luminos ca un astru te-ai arătat lumii.

Și acum...

Cât de frumoasă, cât de minunată ești Născătoare de Dumnezeu, Buno, fiind mai înaltă decât toate făpturile, prin dumnezeieștile străluciri ale curăției, singură L-ai primit pe Împăratul tuturor în pântecele tău, în chip de negrăit și de nespus.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii!

Irmosul:

«În cuptor, tinerii lui Israel, ca într-o topitoare, cu podoaba dreptei credințe mai curat decât aurul au strălucit, grăind: „Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii"».

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul cel ce ardea nears. Şi acum te rugăm ca să stingi cuptorul ispitelor, cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, fără încetare».

Călătorind pe calea cea strâmtă[6], cea care duce la porţile Împărăţiei lui Hristos, ai primit culmea doririlor pe care le-ai dorit pe când erai în trup. Pentru aceea, desfătându-te de aceasta, pomeneşte-ne pe noi pururea.

Vezi cu ochii tăi cei înţelegători dorul sufletului meu, Părinte Nicolae, şi dă-mi mie înmulţit harul tău, pururea ocrotindu-mă şi păzindu-mă de înrâurirea vrăjmaşilor şi răpindu-mă din focul cel veşnic.

Slavă...

La limanul cel lin ancorează-ne pe noi, îndreptând la viaţa cea fără de sfârşit pe cei ce străbat marea vieţii[7],

---

[6] *Cf.* Mt. 7, 13 ş.u.

[7] *Cf.* (e.g.) Sfântul Grigorie de Nyssa, *Despre viaţa lui Moise* 1, 11; *id.*, *Despre Feciorie* 4, 6; 18, 5; Sfântul Vasile cel Mare, *Omilie de mângâiere către cei suferinzi*, *PG* 31, 1717.

Nicolae, alungând vânturile primejdiilor, Părinte, și potolind valurile patimilor!

Și acum...

Somnul cumplit al trândăviei mă stăpânește, Fecioară, și mă duce la moartea pierzaniei, dar tu, Preanevinovată, prin curata și dumnezeiasca ta rugăciune, ridică-mă la lucrarea poruncilor lui Hristos și mântuiește-mă.

Canonul al III-lea la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: A treia laudă îți aduc ție, Nicolae, eu, Fotie

Cântarea 1, glasul al 3-lea

Irmosul:

«Cel ce odinioară a împreunat apele la un loc cu dumnezeiasca voie și a despicat marea pentru poporul lui Israel, Acesta este Dumnezeul nostru Cel preaslăvit; Acestuia Unuia să-I cântăm, că S-a preaslăvit».

Propovăduitor fiind al adevărului și învățător, Nicolae, cuvântătorule de Dumnezeu, ai umplut lumea de lumina învățăturilor tale, propovăduind pe Cuvântul de un tron și de o cinste cu Tatăl. Pentru aceea, Cel pe Care L-ai slăvit te-a slăvit, la rându-I.

Fii mie răscumpărare a învinuirilor, prin rugăciunile tale cele dumnezeiești, cugetătorule de Dumnezeu,

căci ai rugăciune puternică, Cuvioase, și pe cei ce te cinstesc pe tine îi izbăvești din păcate și patimi, din necazuri și nenorociri.

Slavă...

Cu pâraiele rugăciunilor tale, adapă sufletul meu cel smerit, topit de arșița nemăsuratelor păcate și patimi, ca, dobândind prin tine răcorirea cea dumnezeiască, să te mărească pe tine cu laude ca pe un binefăcător al lui.

Și acum...

Pe mine, cel cu totul cufundat în păcate și cel ce sunt cu totul deznădăjduit, tu, Curată Stăpână, întinzând mâna milostivirii tale, ridică-mă la înălțimea pocăinței, dându-mi mie veselie!

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce ai adus pe toate din cele ce n-au fost, cu cuvântul zidindu-le și săvârșindu-le cu Duhul, Atotțiitorule Stăpâne, întărește-mă întru dragostea Ta».

Ca un astru prealuminos te-ai arătat mie, care noaptea mă lupt în primejdii și ispite, Nicolae; din acestea răpește-mă și mă luminează cu lumina bucuriei.

Rogu-mă, deschide-mi mie milele milostivirii tale, purtătorule de Dumnezeu, Nicolae, și cald ajutor mi te arată în ispite și în demonice înrâuriri.

Slavă...

Izbăvește-mă pe mine, robul tău, Părinte, din furtuna cumplită a păcatelor ce m-a cuprins, și la limanul mântuirii îndreaptă-mă cu rugăciunile tale.

Și acum...

Iată rănile inimii mele, Curată, cele crescute în mine de la patimi; tu însăți învrednicește-mă de dumnezeiască tămăduire, Maică Fecioară.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Avut-ai către noi puternică iubire, Doamne, că pe Unul-Născut Fiul Tău, pentru noi, la moarte L-ai

dat. Pentru aceasta, mulțumind, strigăm Ție: slavă puterii Tale, Doamne!»

Urmele și rănile păcatelor mele șterge-le cu apă și cu burete, Sfinte, folosindu-te de puternica ta rugăciune și de îndrăznirea ta cea către Ziditorul, arătându-mă curat.

Cu totul sfânt și luminat cu Duhul fiind, Nicolae înțelepte, distrugând altarele păgânești, ai ridicat sfinte biserici și case spre lauda Mântuitorului Hristos.

Ai întrecut cu adevărat legile tuturor laudelor, căci primind cinste mai presus de toată cinstea de la Hristos, preafericite, pentru aceea ai și fost slăvit în toată lumea, ca unul care ai fost dorit de lume.

Slavă...

Izbăvește-mă din patimi și păcate și necazuri, Nicolae, [...][1] de cei care mă pizmuiesc în deșert și aleargă în zadar împotriva mea.

---

[1] Lacună de text.

Și acum...

Cu totul bună, cu totul iubitoare de bine, cu totul milostivă, cu totul caldă apărătoare în primejdii și nenorociri tu ești, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată, pentru aceea întreg mă păzește și fii mie zid de apărare.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Dacă a văzut Prorocul Isaia cu închipuire pe Dumnezeu, pe scaun preaînalt, de îngerii slavei înconjurat, a strigat: „O, ticălosul de mine! Că mai înainte am văzut pe Dumnezeu întrupat, pe Cel ce stăpânește pacea și lumina cea neînserată."»

Smulgându-mă din noroiul păcatelor, ridică-mă pe mine, cel căzut în tina plăcerilor, și, spălându-mă cu râurile sfintelor tale rugăciuni și cereri, îmbracă-mă, slăvite, cu veșmântul luminos al mântuirii.

Având mișcările minții tale la cer înălțate, vestite, și ridicându-te din cele pământești și la pământ târâtoare, te-ai făcut cu adevărat înger pământesc în trup fiind, înțelepte, pentru aceea, te-ai arătat în visuri și vedenii de noapte, ca un nematerialnic.

Împacă-L pe Ziditorul și Făcătorul, Nicolae fericite, cu cei ce te laudă și te fericesc pe tine, depărtând de la noi păcatele cele cumplite care ne despart de Dumnezeu, cu rugăciunile tale dumnezeiești și sfintele tale cereri.

Slavă...

Chemat cu dor în rugăciuni, și laude, și cu icoane sfinte în sfintele tale biserici, Nicolae, vino degrab cu osârdie să împlinești toate cererile noastre și să ne scoți din toată răutatea și necazul.

Și acum...

Cel ce singur poartă grijă de mântuirea tuturor oamenilor, din tine, Născătoare de Dumnezeu, a strălucit ca om muritor și tuturor te-a dăruit pe tine, Preacurată, liman temeinic de mântuire și turn de tărie celor ce scapă la tine.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a împresurat și slăbește duhul meu; ci tinzând brațul Tău cel înalt, Stăpâne, ca pe Petru mântuiește-mă, Îndreptătorule!»

Scufundat de furtuna primejdiilor și a cumplitelor nenorociri ale vieții, strig ție, Sfinte Nicolae: ca un bun cârmaci, la limanul mântuirii îndreptează-mă.

Păzitor și veghetor al credincioșilor cunoscându-te pe tine, strig ție din inimă, Sfinte Nicolae: tu pururea păzește-mă și mântuiește-mă din primejdii și din necazuri!

Slavă...

Ai arătat ostașilor mai înainte sprijinul tău și grabnicul ajutor, Sfinte Nicolae; apără-mă acum și pe mine cu înfocare, scoțându-mă din toată răutatea.

Și acum...

Preacurată, singură mijlocitoare mai presus de minte între Plăsmuitor și oameni, roagă-L pe Fiul tău să fie milostiv și apărător robilor tăi cei căzuți.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Precum de demult pe cei trei tineri binecredincioși i-ai răcorit în văpaia haldeilor, cu focul cel luminător

al dumnezeirii luminează-ne și pe noi, care strigăm: „Bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri!"».

Prin dulceața cuvintelor tale ai îndulcit inimile spre adevărata cunoștință a lui Dumnezeu și ai alungat, înțelepte, toată amărăciunea necunoștinței de la cei ce vin la tine cu credință.

Cu totul mă predau ție și strig din adâncul sufletului: Vezi credința mea și dorul cel fierbinte, Sfinte Nicolae, și izbăvește-mă din toată cumplita nenorocire.

Slavă...

Pe tine aflându-te ajutător fierbinte spre mântuire, cu lacrimi cad la tine, strigând: Sfinte Nicolae, vino și acum și izbăvește-mă, rogu-mă, din cumplitele mele păcate pe care le-am făcut eu, risipitorul.

Și acum...

Chivot luminos al manei harului celui dumnezeiesc[2], Stăpână curată, fii mie acoperământ și liman de adevărată mântuire, izbăvindu-mă din tot păcatul cel spre moarte[3].

---

[2] *Cf.* Ieș. 16, 34.

[3] *Cf.* I In 5, 16.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Cuptorul babilonesc pe tineri nu i-a ars...»

La acoperământul tău cel mântuitor scap, Sfinte Nicolae; tu cu aripile harului tău încălzește-mă[4] și mântuiește-mă pe mine, cel primejduit, din pricina nenumăratelor fapte ale cumplitelor învinuiri.

Nu trece cu vederea curgerile lacrimilor mele și suspinele inimii mele, prealăudate Nicolae, ci arată-mi grabnicul tău ajutor mie, celui ce mi-am sfârșit viața ca un risipitor.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh Domnul.

Ca un ierarh cuvios și bineprimit de Dumnezeu, Sfinte Nicolae, ai luat putere de a lega și dezlega păcatele[5], pentru aceea, slobozește-mă din păcate cumplite.

---

[4] Ps. 16, 8; 35, 8; 62, 8.

[5] Mt. 18, 18.

Și acum...

Porți pe Cel ce poartă toate și hrănești pe Cel ce dă hrană tuturor, Stăpână preanevinovată, și ții ca pe un prunc în brațele tale pe Ţiitorul a toate. Pentru aceea, toți cu credință și cu dor te cinstim pe tine.

Să lăudăm... Irmosul:

«Cuptorul babilonesc pe tineri nu i-a ars, nici focul dumnezeirii pe Fecioara nu o a stricat. Pentru aceasta, cu tinerii, noi, credincioșii, strigăm: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul!».

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Pe cea mai înainte însemnată în rug și în foc, în Sinai, lui Moise, dătătorul de Lege, și care a zămislit în pântece pe Dumnezeiescul Foc fără de ardere, Făclia cea întru tot luminată și nestinsă, pe cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, cu cântări cinstind-o, să o mărim!».

Arătându-te ca un măslin roditor[6], după cuvântul psalmului, prin virtuțile tale făptuitoare, în casa lui Dumnezeu, ai fost sădit în chip vădit în corturile cele cerești[7], dăruind cu îmbelșugare mila harului tău celor ce o cer de la tine cu credință, Nicolae.

Risipind întunericul trupului, înțelepte, vezi cu strălucire slava lui Dumnezeu și te bucuri pururea de strălucirea Lui, părtaș făcându-te îndumnezeirii, Ierarhe, dar nu uita pe cei ce cu credință și cu dor te fericesc pe tine.

Luptător puternic te-ai arătat împotriva patimilor și răutății vrăjmașilor; pentru aceea, ai luat har ca să-i aperi și să-i izbăvești din primejdii, Ierarhe, pe cei ce te cinstesc pe tine cu dor, din inimă curată și sinceră.

Slavă...

Cei ce din credință fierbinte cheamă numele tău, Nicolae, se vor bucura de puterea și harul tău, izbăviți fiind din greșeli cu rugăciunile tale și din primejdiile vieții și din înfricoșata întrebare veșnică.

---

[6] Ps. 51, 7.

[7] Ps. 92, 13; Apoc. 13, 6.

Și acum...

Tu ești bucuria îngerilor, tu, podoaba muritorilor, tu, nădejdea credincioșilor, tu, paza noastră, tu, acoperământul sufletelor noastre, tu, punte care duci la viața cea neîmbătrânitoare pe cei ce te măresc pe tine cu credință și cu dor, Fecioară.

Canonul al IV-lea
la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: A patra laudă bunului meu ocrotitor.
Al lui Fotie

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmosul:

«Pe voievozii cei tari, pe cele trei părți ale sufletului, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, întru adâncul nepătimirii îneacă-i, rogu-mă; ca Ție, întru omorârea trupului, ca într-o alăută să-Ți cântăm cântare de biruință!»

Cu secera rugăciunilor tale curățind, Cuvioase, spinul cumplitului păcat celui crescut în mine, seamănă dumnezeieștile gânduri ale mântuirii în inima mea, ca unul care ești semănător mântuitor.

Caută, înțelepte, din înălțimea slavei tale, Ierarhe, și vezi tulburarea nenorocirii noastre și atacul care

vine din poverile cele rele și ajută celor ce sunt pierduți cumplit.

Slavă...

Numele tău cel dulce, purtătorule de Dumnezeu, și dorit întregii lumi chemându-l pururea, sunt luminat la minte și la suflet și mă umplu de dumnezeiască bucurie, și plăcere, și strălucire.

Și acum...

Ridică-mă, Curată, pe mine, cel aruncat cumplit pe patul păcatelor[1], ceea ce ai născut Viața și Învierea tuturor[2], luminează-mă cu lumina pocăinței și dă-mi mie milă în ziua răsplătirii.

Cântarea a 2-a

Irmosul:

«Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană și apă din piatră am izvorât de demult, în pustie, poporului Meu, cu singură dreapta și cu tăria Mea.»

---

[1] *Cf.* Mt. 9, 2.
[2] *Cf.* In 11, 25.

Izbăvește-mă, slăvite, din toată răutatea oamenilor fărădelege și din clevetirile lor și din toată vătămarea, din uneltirile diavolului și din năvălirea patimilor, din primejdii și felurite boli, cela ce toate le poți.

Cine te-a chemat pe tine în ajutor și nu a fost auzit? Cine a alergat la tine și a plecat deșert și fără izbândă, Sfinte Nicolae? Pentru aceea, grăbește și acum, arată și cu noi degrabă mărimea milostivirii tale.

Slavă...

Tot sprijin, tot mântuire, tot dumnezeiesc acoperământ, tot ajutor credincioșilor ești, Părinte, Preasfinte Nicolae, căci astfel a binevoit Bunul și Înduratul Dumnezeu să te slăvească pe tine pe pământ.

Și acum...

Tu ești sprijinul tuturor oamenilor, Născătoare de Dumnezeu, Curată, tu ești ocrotirea credincioșilor, tu ești arma dumnezeiască, tu, zidul cel nebiruit[3], tu, nădejdea de mântuire, tu ești turnul cel tare, pe tine toți te fericim cu credință.

---

[3] *Cf.* Ps. 60, 4.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce ești mai presus decât toată începătoria, de voie Te-ai pogorât dintru înălțime pe pământ și firea omenească cea smerită ai înălțat-o din iadul cel mai dedesubt, că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.»

Fiind în cumplite primejdii, în multe răutăți și necazuri, din adâncul inimii mele strig ție cu fierbințeală și cu credință, Sfinte Nicolae: tu, ajută-mi!

Nu înceta a te ruga Împăratului a toate și Făcătorului făpturii să izbăvească pe toți care laudă cu credință luptele tale, Sfinte Nicolae, din toată întristarea.

Slavă...

Cu păraiele dumnezeieștii tale rugăciuni, înțelepte, potopește patimile noastre, cele ale sufletului și ale trupului, ca pe alți cumpliți supraveghetori egipteni[4], izbăvindu-ne pe noi din stăpânirea acestora.

---

[4] *Cf.* Ieș. 15, 4.

Și acum...

Toată nădejdea mea întru tine mi-am pus-o cu credință, Stăpână, nu te scârbi, dar, de mine, nici nu mă osândi, nici nu mă trece cu vederea, ci dăruiește-mi mie bunătatea ta.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Cel Ce șade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor ușor a venit[5], Dumnezeu Cel Preaînalt, prin palmă curată și a mântuit pe cei ce strigă: „Slavă, Hristoase, puterii Tale!"»

Milostiv, și îndurat, și iubitor de oameni te-ai arătat tuturor oamenilor făcându-te ca un ucenic al Celui milostiv prin fire și urmând milostivirii Lui, Preafericite Nicolae.

Rupe lanțul învinuirilor mele, de Dumnezeu purtătorule Părinte, cu rugăciunile tale către Mântuitorul, și unește-mă pe mine cu dragostea Acestuia prin fapte dumnezeiești și curățirea vieții.

---

[5] Dan. 7, 13.

Slavă...

Fiind ca un păstor al mântuirii, cu toiagul rugăciunii tale, alungă nenorocirile cele ce vin asupra noastră și povățuiește-ne pe noi la staulul bucuriei, purtându-ne de grijă și acoperindu-ne pe noi, Ierarhe al lui Hristos.

Și acum...

După datorie, toată lumea te slăvește pe tine, atotlăudată, căci prin tine a aflat dumnezeiască mântuire și milă, și prin tine s-a împăcat cu Făcătorul, prin tine s-a îmbogățit cu Bucuria vieții!

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Necredincioșii nu vor vedea slava Ta, Hristoase, dar noi pe Tine Unul-Născut, Strălucirea slavei Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând, Te lăudăm pe Tine, Iubitorule de oameni!»

Fără picotire, slăvite, ținându-ți ochiul sufletului, ai păzit comoara faptelor dumnezeiești nevătămată și pe tine însuți, neprădat până în sfârșit.

Lovit de gânduri ca de niște amarnice săgeți, sunt rănit întreg cu căderile cele din plăceri, Sfinte Nicolae, învrednicește-mă de tămăduire.

Slavă...

Cu adevărat te-ai arătat fără de asemănare în râvnă și cald apărător al celor nedreptățiți, Părinte Nicolae, căci mărturisesc aceasta faptele tale, întărind adevărul.

Și acum...

Maica Stăpânului a toate, mântuiește-mă pe mine acum din ispita care mă cuprinde și care mă trage în adâncul deznădejdii, ceea ce ai născut pe Însuși Mântuitorul sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Strigat-a, mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, Prorocul Iona în chit, rugându-se: „Din stricăciune mă izbăvește, Iisuse, Împărate al puterilor!"»

Curat ca aurul te-ai arătat, Nicolae, în topitoarea cea nematerialnică a focului iubirii lui Hristos, curățindu-ți și mintea, și inima, și trupul, Preasfinte.

Fiind în primejdii și necazuri din care nu se poate scăpa, cad la tine și strig din adâncul inimii mele: Părinte purtător de Dumnezeu, fii mie grabnic ajutor.

Slavă...

Vrăjmașul mi-a întins cursele plăcerilor, vrând să mă prindă prin ele, vicleanul, dar apucă mai înainte și din acestea mă izbăvește, Nicolae.

Și acum...

Izbăvește pe robul tău din stăpânirea vrăjmașilor văzuți și nevăzuți, Preacurată, punându-le lor împotrivă stăpânirea ta nebiruită.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Cei trei tineri în Babilon, porunca tiranului bârfire socotind-o, în mijlocul văpăii au strigat: „Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri!"»

Întreg aprins de focul dumnezeiescului Duh te-ai arătat, Nicolae, și fulgerând scânteile dumnezeieștilor dogme, ai stins focul cel fără Dumnezeu al lui Arie.

Semn al grabnicului și caldului tău ajutor către cei ce te cheamă pe tine este venirea ta cea negrăită arătată în vis împăratului, slăvite.

Slavă...

Alungând în grabă, Sfinte Nicolae, ispitele care vin pe neașteptate asupra noastră, ale sufletului și ale trupului, dăruiește-ne nouă veselia cea dumnezeiască.

Și acum...

Deschide-mi mie ușa pocăinței, ceea ce ești ușa Vieții, mutându-mă de pe calea cea largă a păcatelor[6] care duce la moarte, Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Pe tinerii cei binecredincioși...»

---

[6] *Cf.* Mt. 7, 13.

Deschide-mi mie milele milostivirii tale, celui ce alerg cu fierbințeală la tine și strig cu credință: Sfinte Nicolae, ocrotitorule al celor în necazuri și în cumplite primejdii, ajută-mi mie celui pierdut în păcate și în trândăvia sufletului.

Când chem numele tău cel sfânt cu credință și strig cu căldură, Sfinte Nicolae, lepăd toată întunecarea deznădejdii și necazul vieții și mă umplu de dumnezeiască liniște și sunt luminat la minte și la inimă.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh Domnul.

Ca niște ucigași, cei ce mă urăsc pe mine în deșert, răii vrăjmași, îmi întind mie uneltiri și curse, Sfinte Nicolae; păzește-mă pe mine teafăr de vătămarea acestora, purtându-mi de grijă și acoperindu-mă și răsturnând răutățile acestora.

Și acum...

O, ceea ce ești mai înaltă decât toate făpturile, o, locaș dumnezeiesc a toată sfințenia, Stăpână preacurată, mântuiește-mă pe mine, robul tău, pe mine cel ce alerg la tine și strig cu credință: Pe Domnul lăudați-L, toate lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii!

Să lăudăm... Irmosul:

«Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ți cânte ție: Pe Domnul, lucrurile, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Taina lui Dumnezeu cea ascunsă și nespusă, întru tine, Preacurată Fecioară, arătat se săvârșește, că Dumnezeu, pentru milostivire, dintru tine S-a întrupat. Pentru aceea, pe tine ca pe o Născătoare de Dumnezeu te slăvim!»

Dorul inimii mele îl știi și dumnezeiasca dragoste a sufletului meu pe care le am față de tine, Nicolae. Pentru aceea, dăruiește-mi răsplătirea bogată a harului tău.

Iată acum s-a împuținat viața mea din pricina durerii, a nesfârșitelor necazuri, a greutăților și a nenorocirilor, Părinte înțelepte; vino mai înainte și umple-mă de dumnezeiască veselie și mântuire.

Slavă...

Biserica ta, atotînțelepte, plină de slava și harul cel din tine[7], Nicolae, arată tuturor oamenilor minunata lucrare a umbririi tale în ea.

Și acum...

Fiind nevăzut, Dumnezeu Cuvântul S-a arătat pentru noi cu trup, Preanevinovată, întrupat din tine, pe Care roagă-L să ne izbăvească pe noi din robia vrăjmașului celui nevăzut.

---

[7] *Cf.* Iez. 44, 4.

Canonul al V-lea
la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: Al cincilea canon către preafericitul [Nicolae], al lui Fotie

Cântarea 1, glasul al 5-lea

Irmosul:

«Pe cal și pe călăreț în Marea Roșie i-a surpat Hristos, Cel Ce a sfărâmat războaiele cu braț puternic și pe Israel l-a izbăvit, pe cel ce cânta cântarea de biruință»

Marea primejdiilor și furtuna păcatelor mă scufundă în adâncul deznădejdii, dar tu, cugetătorule de Dumnezeu, îndreaptă-mă la limanul liniștit al bucuriei și mântuirii, cu rugăciunile tale.

Avându-te pe tine ocrotitor, și ajutor tare, și apărător dumnezeiesc, și povățuitor mântuitor, Sfinte Nicolae, voi fi izbăvit de vrăjmașii văzuți și nevăzuți.

Slavă...

Nu mă părăsi pe mine, nici nu mă trece cu vederea, nici nu mă întoarce pe mine rușinat de la tine, Sfinte Nicolae, ci arată-mi mie milostivirea harului tău.

Și acum...

Ușa dumnezeiescului Cuvânt, deschide-mi mie ușile pocăinței și primește-mă pe mine, cel ce alerg la tine, Născătoare de Dumnezeu fără de prihană, dându-mi dumnezeiasca odihnă a mântuirii.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce cu porunca Ta ai înfipt pământul pe nimic și ai ridicat nețінut pe cel îngreunat, întărește Biserica Ta, Hristoase, pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Unule, Bunule și Iubitorule de oameni»

Sălaș al Treimii te-ai arătat, Nicolae, curățit fiind și la trup, și la cuget, și la suflet. Pentru aceea, ca răsplată a curatei și cuvioasei tale petreceri, ai luat harul minunilor de la Ea și slavă preacinstită.

Nu este cineva căzut în primejdii rele sau în înrâuriri și înconjurări demonice sau în vini de moarte care să nu se fi izbăvit, Părinte, chemând dulcele tău nume; Sfinte Nicolae, apucă mai înaintea acestora și vino.

Slavă...

Pe tine, Părinte, împreună-călător pe pământ te-am dobândit, pe tine, cârmaci tare pe mare, pe tine, călăuză în pribegie, păzitor în somn, pe tine, apărător în necazuri, sprijin în primejdii.

Și acum...

Pe tine mai întâi te slăvim ca Născătoare de Dumnezeu, căci ai zămislit pe Dumnezeu, pe Ziditorul a toate, și pe Acesta L-ai născut cu trup, pe Care pururea roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Maică Fecioară, pentru cei ce scapă la tine cu credință.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Dumnezeiasca Ta deșertare cunoscând-o Avacum, cu mai înainte vederea, Hristoase, cu frică a strigat

Ție: „Spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuiești pe unșii Tăi ai venit"»

Adăpându-ți din destul candela ta cu untdelemnul milostivirii tale, Nicolae, ai intrat cu strălucire în cămara de nuntă[1] a slavei Dumnezeului a toate.

Biruindu-mă prin plăceri, atotrăul îmi robește mintea ca să fac voia lui cumplită, dar cu credință strig ție: Preasfinte Nicolae, izbăvește-mă.

Slavă...

Cum te-ai arătat oarecând grabnic ajutor oștenilor, tot așa și acum, pleacă-te plângerilor celor ce strigă: Preasfinte Nicolae, vino degrabă.

Și acum...

Răpește-mă din osânda înfricoșătoare a focului veșnic, Fecioară, singură atotlăudată, arătându-L binevoitor mie și îndurător pe Făcătorul și Ziditorul.

---

[1] *Cf.* Mt. 25, 1-13.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Cel Ce Te îmbraci cu Lumina ca și cu o haină, la Tine alerg și către Tine strig: luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv».

Tinde mâna milostivirii tale[2], slăvite Părinte, și din adâncul multor primejdii și păcate ridică-mă la înălțimea cea mântuitoare.

Păzește-mă nevătămat de uneltirea cea rea și de înrâurirea diavolului, Sfinte Nicolae, supunându-i pe toți cei ce-mi stau împotrivă.

Slavă...

La rugăciunea ta și la sprijinul tău scap și cu credință strig: Sfinte Nicolae, tu mă eliberează din multe feluri de primejdii.

---

[2] *Cf.* Mt. 14, 31.

Și acum...

Pe Domnul născându-L, pe Cel singur milostiv, Curată Fecioară, poți toate câte voiești; pentru aceea, izbăvește-mă din viitoarea osândă.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Marea patimilor cea sălbăticită de viforul cel de suflet stricător, alineaz-o, Stăpâne Hristoase, și mă scoate din stricăciune, ca un Milostiv.»

În primejdii, izbăvire; în necazuri, apărare; în asalturile relelor, sprijin; în ispite, ocrotitor arată-te mie, Nicolae.

Tu, apucând mai înainte, împiedică pașii celor ce aleargă nebunește ca niște ucigași împotriva mea, prealăudate Ierarhe al lui Hristos!

Slavă...

Ca un liman liniștit aflând numele tău, noi, credincioșii, strigându-l pe el, aflăm izbăvire în nenorociri și înconjurări.

Și acum...

Preasfântă Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, izbăvește-mă pe mine din stricăciune și din înșelarea șarpelui[3] și mântuiește-mă pe mine, cel ce scap la tine cu căldură.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Domnul părinților Cel Preaînălțat văpaia a stins-o și pe tineri i-a rourat, pe cei ce cântau într-un glas: „Dumnezeule, bine ești cuvântat!"»

Pe pământ ai arătat preastrălucită nevoință și, pentru aceea, petrecând cu trupul ca un nematerialnic, prin puterea Duhului Sfânt, te-ai arătat în vis.

Biruiește războiul trupului meu cu rugăciunile tale, supunând ceea ce este mai rău celui mai bun și potolește furtuna întreitului val al sufletului meu.

Fii mângâiere mie, celui primejduit, care sunt în multă nedumerire din pricina mulțimii necazurilor și nenorocirilor, și a nevoilor vieții.

---

[3] *Cf.* Fc. 3.

Slavă...

Cere izbăvire de păcate și-mi fii mie ocrotitor în ceasul sfârșitului, iar la judecată, izbăvește-mă din focul cel veșnic.

Și acum...

Sprijin sigur al celor ce aleargă cu credință la tine și dumnezeiesc ajutor ești, fără de prihană; pentru aceea, apără-mă și izbăvește-mă din greșeli.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Ție, Făcătorului a toate...»

Mergi în ajutorul celor ce te caută pe tine cu dor, preaînțelepte, și fii apărător fierbinte, izbăvind pe robii tăi din primejdiile și nenorocirile vieții și din tot necazul.

O, următor al negrăitei milostiviri a lui Dumnezeu, Nicolae, apărătorul tuturor celor în primejdii, miluiește-mă și mântuiește sufletul meu cel netrebnicit în multe păcate.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Păzește-ne pe noi sub dumnezeiescul acoperământ al curatei tale rugăciuni și mijlociri, izbăvindu-ne din toată nevoia, Preafericite, și învrednicindu-ne de împărăția cea veșnică.

Și acum...

O, scăparea creștinilor și zidul, o, izbăvirea tuturor, Fecioară Preacurată, tu luminează-mi ochiul inimii[4], ca să nu mă cuprindă noaptea piericiunii.

Să lăudăm... Irmosul:

«Ție, Făcătorului a toate, tinerii cei ce dănțuiau în cuptor, închipuind toată lumea, cântau: „Toate lucrurile, pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!"»

---

[4] *Cf.* Ef. 1, 18.

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Isaie, dănțuiește; Fecioara a avut în pântece și a născut Fiu pe Emanuel[5], pe Dumnezeu și Omul! Răsăritul este Numele Lui[6], pe Care slăvindu-L, pe Fecioara o fericim.»

Străbătând marea vieții, sunt scufundat de furtuna ispitelor, de stâncile necazurilor și de valurile nevoilor, ci tu, care ești cel mai bun cârmaci, ancorează-mă la țărmul liniștii celei mântuitoare.

Ca un doctor iscusit al sufletelor, Părinte purtător de Dumnezeu, cu leacurile cele lucrătoare ale rugăciunilor tale potolește vătămarea bolândă a patimilor sufletului, dăruindu-mi mie îngrijirea potrivită.

Slavă...

Iute sprijinitor ești, Sfinte al lui Dumnezeu, grabnic ajutător, răcorire dulce în nenorociri, apărător în primejdii, aliat puternic al celor ce te cheamă pe tine pururea.

---

[5] Is. 7, 14.
[6] Zah. 6, 12.

Și acum...

Mai presus de tot cugetul, Născătoare de Dumnezeu, ai avut în pântece pe Creatorul și Făcătorul a toate, pe Care acum roagă-L să-i izbăvească din ispite, din nenorociri și din greșeli pe toți cei ce te laudă pe tine.

Canonul al VI-lea
la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: A șasea cântare ți-o aduc ție, Grăitorule de Dumnezeu! A lui Fotie.

Cântarea 1, glasul al 6-lea

Irmosul:

«Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: „Lui Dumnezeu, cântare de biruință să-I cântăm"»

Stând în ceruri lângă Stăpânul, Sfinte Nicolae, și bucurându-te pururea de dumnezeiasca luminare, luminează-ne pe noi cu lumina mărgăritarelor tale.

Slavă...

Scufundat în adâncul ispitelor și primejdiilor, atotînțelepte, ție îți strig cu tărie: Sfinte Nicolae, întinde-mi mâna ocrotirii tale.

Și acum...

Dumnezeu, Cel ce Și-a luat fire din firea noastră, vine din pântecele tău cel fără de prihană, Preacurată, pe Care pururea roagă-L să slobozească din focul cel nestins pe cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, Cel Ce ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale»

Templu făcându-ți sufletul[1], Ierarhe al Domnului, în chip înțelegător săvârșești jertfele întru el, aducându-I ca o cinstită jertfă curatele tale gânduri.

---

[1] *Cf.* I Cor. 6, 19-20. Sfântul Grigorie de Nazianz, Oratio XXXIII, *Contra arianos et de seipso, PG* 36, 232.

Din pricina faptelor rele, s-a umplut de răni ticălosul meu suflet și duhnește cumplit, dar tu, cu leacurile compătimirii tale, tămăduiește sufletul meu.

Slavă...

[...]

Și acum...

Izbăvește din grele învinuiri și din focul cel veșnic, Stăpână Curată, pe cei ce se încred întru tine și dăruiește, Buno, cu rugăciunile tale, viața cea veșnică.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«„Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul!", cântă, strigând, cinstita Biserică cu Dumnezeiască cuviință, din cuget curat întru Domnul prăznuind.»

Legea poruncilor lui Dumnezeu luminând mintea ta, slăvite, a îndreptat picioarele sufletului tău în cărările dumnezeiești ale vieții, la care ajungând, te-ai odihnit.

M-am plecat cumplit patimilor trupului și am aflat plata pierzătoare a faptelor mele rele, din care izbăvește-mă cu rugăciunile tale, întorcându-mă la pocăință.

Avut-ai în inima ta Înțelepciunea cea enipostaziată, Părinte, Care te-a învățat pe tine învățăturile cele dumnezeiești și care a tocit uneltirea celui înțelept în răutate[2].

Slavă...

Biserica ta cea dumnezeiască s-a arătat leac bolilor și izbăvitoare din necazuri grele, dar și jertfă de împăcare a cumplitelor căderi, Nicolae!

Și acum...

Cu puterea stăpânirii tale, doboară îndrăzneala și atacurile dușmanilor celor înțelegători, încingându-ne cu putere de sus[3] împotriva lor.

---

[2] *Cf.* Sfântul Grigorie de Nazianz, Oratio IV, *Contra Julianum I, PG* 35, 553; *id.*, Oratio XXII, *De pace II, PG* 35, 1136.

[3] *Cf.* Ps. 17, 35, 43; Lc. 24, 49.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine, Adevăratul Dumnezeu, Care chemi pe toți din negura greșelilor»

Împodobit cu virtuțile, ca și cu un veșmânt arhieresc, și purtând mitra dogmelor celor drepte[4] cu bucuria inimii tale, te-ai arătat lui Dumnezeu în cereștile cete.

Potolește năvala patimilor și păcatelor din noi și depărtează de la noi primejdiile și risipește înrâuririle vrăjmașilor răi, care se apropie de noi, Nicolae.

Slavă...

Cel cu adevărat dorit de toată lumea, ajutorul cald al credincioșilor, sprijinul cel grabnic, apărătorul cel tare al celor primejduiți, Nicolae cel mare, să fie lăudat cu cântări.

---

[4] *Cf.* Zah. 3, 5.

Și acum...

Pe tine, Stăpâna cea bună a lumii, dumnezeiască scăpare acum dobândindu-te, cad la tine și cu credință strig: Tu fii mie sprijin și acoperământ mântuirii și mântuiește-mă.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viața mea, Multmilostive».

Cu lumina rugăciunii tale, alungă, înțelepte, întunericul păcatelor mele, dăruindu-mi strălucirea pocăinței și dumnezeiască întoarcere și izbăvindu-mă din întunericul cel veșnic.

Miluiește-mă, îndură-te și răpește-ne din primejdii și din necazuri pe noi, cei ce strigăm din suflet îndurerat: Sfinte Nicolae, arată degrabă dumnezeiescul tău sprijin.

Slavă...

Nu depărta, Sfinte, curgerile lacrimilor mele, nu dispreţui nici suspinele aduse din inima mea, ci îndură-te, rogu-mă, şi, mai înainte de sfârşit, dăruieşte-mi iertare.

Şi acum...

O, Stăpână, preacurată, ticălosul meu suflet întunecat de multe păcate, miluieşte-l cu îndurare şi cu strălucirea ta luminează-l, rogu-te.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Tinerii, în Babilon, de văpaia cuptorului nu s-au în-grozit, ci în mijlocul văpăii aruncaţi fiind, rourându-se, cântau: „Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri"»

Izvor nesecat de minuni şi de tămăduiri izvorăşti de la Dumnezeul tuturor, primind undele milostivirii, şi tuturor celor care cer de la tine le reverşi harul tău.

La tine alerg, preafericite, ținut fiind de multe rele, la tine, ajutorul cel cald și ocrotitorul celor necăjiți, Nicolae, arată-te însuți mângâierea mea și răcorirea.

Slavă...

Când necazul și ispita vor veni asupra mea neașteptat și când voi chema numele tău cel dorit, Purtătorule de Dumnezeu, voi primi îndată în chip simțit folosul.

Și acum...

Plugar dumnezeiesc S-a arătat venind din pântecele tău cel nearat, Buno, și hrănind sufletele celor ce te laudă pe tine și crescându-le spre bucuria cea nesfârșită și spre îndumnezeire.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Pentru legile părintești, fericiții tineri...».

Când sunt tras în jos în adâncul deznădejdii, din pricina ispitelor și necazurilor, îmi tind ochiul inimii

către focul cel nestins al caldei tale ocrotiri, Purtătorule de Dumnezeu; nu stinge nădejdea pe care mi-am pus-o întru tine, Nicolae, slujitorul Domnului, ci povățuiește-mă la țărmul veseliei.

Cu ajutorul puterii rugăciunii tale se alungă mulțimea primejdiilor și sunt secerate taberele bolilor, Cugetătorule de Dumnezeu, și cu rugăciunile tale, slăvite, să se rupă zapisul păcatelor și învinuirilor mele celor multe, căci poți și ai putere, Părinte, având-L pe Stăpânul ascultător ție întru toate.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Având-te pe tine, Părinte, mijlocitor neadormit, și păzitor, și apărător în primejdii, în necazuri și în ispitele vieții, depărtăm de la noi înrâuririle care vin asupra noastră de la oamenii răutății și din viclenia demonilor, cinstindu-te pe tine cu credință și preaînălțându-L pe Hristos, Binefăcătorul.

Și acum...

Ai întrecut legile firii în chip mai presus de fire, născându-L pe Ziditorul, Născătoare de Dumnezeu,

pururea Fecioară, pe Care pururea roagă-L ca, folosindu-Se în chip mai presus de fire de mila milostivirii Sale, de fireasca Lui bunătate, să ne arate pe noi părtași slavei Lui, pe toți cei ce Îl lăudăm pe El ca Dătător al vieții.

Să lăudăm... Irmosul:

«Pentru legile părintești, fericiții tineri, în Babilon, mai înainte nevoie pătimind, au disprețuit porunca cea nebunească a celui ce împărățea; și împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, Celui ce stăpânește, cântare vrednică I-au cântat: „Pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii!"»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Nu se pricepe toată limba a te lăuda după vrednicie și se întunecă și mintea cea mai presus de lume a cânta ție, de Dumnezeu Născătoare. Însă fiind bună, primește credința, că știi dragostea noastră cea dumnezeiască; că tu creștinilor ești folositoare și pe tine te mărim»

Ca om purtător de Dumnezeu, te-ai făcut casnic lui Dumnezeu[5]. Iconom[6] și mistagog al slavei te-ai arătat, ca unul care ești gata să-ți pui sufletul pentru turmă[7], slăvite, și, fiind insuflat de râvnă pentru adevăr, ai luat harul ca să lupți pentru toți cei ce te cheamă pe tine cu credință.

Cu armele rugăciunii tale celei neînfruntate străjuindu-ne, păzește-ne pe noi nerăniți de primejdii și din toată vătămarea vrăjmașilor celor văzuți și gândiți, Părinte Nicolae înțelepte, dându-ne nouă har veșnic și mare milă.

Văzându-mi dorul și primindu-mi credința, aflându-mi întristarea și căutând la prigonitorii mei care sar asupra sufletului meu, ca niște lupi sălbatici, preaînțelepte, care sunt tâlharii cei înțelegători, gândurile cele rele, grăbește și alungă-i grabnic pe aceștia și mântuiește-mă.

Slavă...

Pe tine, Soarele înțelegător al dreptății[8] te-a trimis în lume ca pe o rază dumnezeiască, ca să povățuiești

---

[5] *Cf.* Ef. 2, 19.
[6] *Cf.* I Cor. 4, 1.
[7] *Cf.* In 10, 11.
[8] *Cf.* Mal. 3, 20.

pe toți cei ce dorm în noaptea datoriilor și a primejdiilor, Părinte, și a necazurilor puternice, pe care însuți călăuzește-i la ziua veseliei.

Și acum...

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te am ocrotire și zid nebiruit, pe tine, liman, pe tine, pază și turn de strajă. Pentru aceea și strig ție: Miluiește-mă pe mine și izbăvește-mă din viitoarea osândă, Curată, dându-mi mie veșnica slavă, cu rugăciunile tale.

Canonul al VII-lea
la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: A șaptea cântare către Nicolae. A lui Fotie

Cântarea 1, glasul al 7-lea

Irmosul:

«Cu voia Ta, Doamne, întru învârtoșarea pământului s-a schimbat firea apelor cea mai lesne curgătoare; pentru aceasta, neudat trecând Israel cu picioarele, cântă ție cântare de biruință.»

Învățătorule al tainelor celor negrăite, de Dumnezeu fericitule Părinte, tămăduiește rana sufletului meu, cu rugăciunile tale, izbăvindu-mă din toată vătămarea și din tulburarea gândurilor rele.

Având deschisă inima către milostivire, primește pe cei ce aleargă la tine cu credință, vestitule, dezlegându-i din toată nevoia cumplitelor nenorociri și vătămări.

Slavă...

Izbăvire de greșeli, slobozire din primejdii și îndreptare vieții, dă-mi mie, Nicolae, ca, mântuit fiind prin credință[1], să te laud și să te cinstesc pe tine pururea.

Și acum...

Cu adevărat te-ai arătat mai înaltă decât Heruvimii, născându-L pe Ziditorul tău, Fecioară neispitită de nuntă; pe Acesta roagă-L să ne izbăvească pe noi din vătămarea diavolului.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce ai întărit din început cerurile cu cuvântul Tău cel atotputernic, Mântuitorule Doamne, și cu Duhul cel atoatelucrător și dumnezeiesc, toată puterea lor, întărește-mă pe piatra cea neclintită a mărturisirii Tale».

Risipind întunericul trupului, Nicolae, Părintele nostru, ai văzut slava adevărată a dumnezeieștii lumini și

[1] *Cf.* Mt. 9, 22; Mc. 5, 34; 10, 52; Lc. 17, 19, 50; 18, 42.

întreg te-ai făcut luminos și strălucit, fulgerând tuturor raza minunilor și tămăduirilor.

Multe necazuri îndurerate mă cuprind, Părinte – roi fără de scăpare al demonilor – rogu-mă să-mi strălucească mie grabnicul tău ajutor tare și să nimicească vătămarea acestora și cumplita lor stăpânire, înțeleptule al lui Dumnezeu!

Slavă...

La noianul milostivirii tale celei asemenea lui Dumnezeu scap, Sfinte Părinte, fiind vinovat de multe învinuiri; tu dăruiește-mi mie iertare de păcate și de greșeli, ca un dumnezeiesc Ierarh al lui Hristos.

Și acum...

Porți pe Cel ce poartă toate și la sânul tău alăptezi pe Hrănitorul a tot trupul, Fecioară curată, pentru aceea, pe tine, toți, ca Născătoare de Dumnezeu adevărată te cinstim cu limba și cu mintea și sărutăm asemănarea chipului.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Auzit-am taina rânduielii Tale, Hristoase, Dumnezeule, Cel ce nu ai părăsit sânurile părintești, și pe pământ Te-ai pogorât, și Te-ai preaslăvit, Unule, Iubitorule de oameni.»

Târăsc după mine conștiința sufletului meu care mă biciuiește și cumplit mă mustră pentru multe fapte rușinoase[2], dar tu mântuiește-mă, Sfinte Nicolae.

Scufundat în multe ispite și în nesuferite nenorociri, Nicolae, cer cârmuirea dumnezeieștii tale rugăciuni să-mi fie mie ajutătoare, atotlăudate.

Slavă...

Avându-L pe Făcătorul tău, Părinte, plinindu-ți rugăciunile tale pururea, adu rugăciune pentru toți cei ce te laudă pe tine, ca să ne izbăvească pe noi de viitoarea Judecată.

---

[2] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Despre Lazăr*, *PG* 48, 979.

Și acum...

Încuviințează, curată Maică a lui Dumnezeu, mântuirea mea și izbăvește-mă din tot păcatul și plăcerea rușinoasă, păzindu-mă și acoperindu-mă cu aripile rugăciunii tale.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Doamne, Dumnezeul meu, dis-de-dimineață sculându-mă, mă rog Ție: Dă-mi iertare de greșelile mele și către lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele».

Având *după chipul* nerănit și neștirbit, Părinte purtătorule de Dumnezeu, ai primit și *după asemănarea*[3] prin multă purtare de grijă și te-ai arătat cu adevărat fiu fără de vină al Celui Preaînalt[4].

Pe mine, cel rănit cu săgeata păcatului și a plăcerii, vindecă-mă, rogu-mă, cu leacurile rugăciunii tale, pe mine, cel ce pururea te cinstesc pe tine cu credință, Părinte purtător de Dumnezeu, Nicolae.

---

[3] Fc. 1, 26

[4] *Cf.* Ps. 81, 6; Înț. Sir. 4, 10; Mc. 5, 7; Lc. 1, 32; 6, 35; 8, 28.

Slavă...

Nu încetează balaurul cel viclean să croiască vicleșuguri împotriva mea, Purtătorule de Dumnezeu, stârnind primejdii și necazuri multe și rele; din sfătuirile lui cele rele, izbăvește-mă.

Și acum...

Întreg dorire, întreg dulceață și mântuire este dorul tău, Stăpână; sădește-l pe acesta în inima mea cea întunecată de toată tânjirea celor pământești.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Înotând în valul grijilor lumești, înecat fiind de păcatele cele înotătoare împreună cu mine și la fiara cea pierzătoare de suflet fiind aruncat, ca Iona strig Ție, Hristoase: Scoate-mă din adâncul cel purtător de moarte!».

Nu trece cu vederea, nici nu amâna harul, nu arăta zăbavnică ocrotirea ta cea fierbinte și dumnezeiescul sprijin către noi, cei pierduți de valul păcatului și de talazul ispitelor.

Fiindcă ocrotirea ta este sigură și chemarea ta, atotlăudate, este mântuitoare, la tine alerg și cu credință strig ție: Sfinte Nicolae, ocrotitorule al celor primejduiți, ajutător arată-te mie.

Slavă...

Prin nevoitoare petrecere, biruitor te-ai arătat al patimilor trupului, Purtătorule de Dumnezeu, și iarăși te-ai arătat iute biruitor al nedreptății; pentru aceea, izbăvește-ne și pe noi din amândouă, atotînțelepte.

Și acum...

Acum cu inimă fierbinte, Stăpână, scap la tine și mă rog, Preacurată, vindecă rănile cele cumplite ale sufletului meu și răscolirile patimilor le îmblânzește și izbăvește-mă pe mine din focul Judecății.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«În cuptorul cel cu foc aruncați fiind cuvioșii tineri, focul în rouă l-au prefăcut prin cântare, așa strigând: „Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri!"»

Cu ochi blând, Mântuitorule, căutând spre robii tăi care aleargă la Tine și care caută iubirea Ta de oameni, cu rugăciunile Ierarhului Tău, Doamne, îndură-Te!

Văzându-te pe tine în icoană, chemându-te în cântări, aflu multă răcorire sufletului, aruncând greutatea multei deznădăjduiri, și mă arăt plin de veselie, Cuvioase.

Slavă...

Pe Dumnezeu pe Care L-ai slujit, Părinte, cu ostenelile și lucrările tale, pe Acesta roagă-L să ne izbăvească pe toți cei ce căutăm fierbintele tău sprijin în necazuri și ispite.

Și acum...

În pântecele tău cel feciorelnic, L-ai primit pe Dumnezeul a toate, Curată, și pe Acesta L-ai născut spre mântuirea noastră, a celor ce-ți strigăm ție: Binecuvântat este, Preacurată, rodul pântecelui tău[5].

---

[5] Lc. 1, 42.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Rugul cel nears împreunându-se cu focul...»

Ascultă, înțelepte, suspinul sufletului meu, auzi cuvintele jalnicei mele rugăciuni și ia aminte la cea mai curată pornire a sufletului meu către tine, Părinte, și vezi necazul și durerea inimii, și dă-mi mie grabnicul tău sprijin.

O, fierbinte ocrotitor al creștinilor, o, grabnic ajutor al celor ce te cheamă pe tine, o, cel ce îi scoți din vătămarea cea rea pe cei ce pururea aleargă către tine, izbăvește din toată nevoia, și necazul, și boala pe toți cei ce laudă pomenirea ta cea sfântă.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Luminează-ne pe noi cu lumina rugăciunilor tale și prin venirea ta sfințește sufletele și trupurile celor ce cu credință curată și minte senină te laudă pe tine, tăind umflarea patimilor, înțeleptule al lui Dumnezeu, și izbăvindu-ne din primejdii și din greșelile cele de suflet stricătoare.

Și acum...

O, sprijin grabnic al celor smeriți, o, dumnezeiască izbăvire a celor ce scapă la acoperământul tău, izbăvește din stricăciunea păcatelor sufletul meu cel ticălos, stinge văpaia patimilor mele, și izbăvește-mă, Stăpâna lumii, din focul și osânda veșnică.

Să lăudăm... Irmosul:

«Rugul cel nears, împreunându-se cu focul în Sinai, pe Dumnezeu L-a făcut cunoscut lui Moise, celui zăbavnic la limbă și gângav, iar pe cei trei tineri, iubirea de Dumnezeu i-a arătat cântăreți nebiruiți de foc. Toate lucrurile Domnului, lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Maică a lui Dumnezeu și Fecioară, care ai născut și iarăși Fecioară ai rămas; nu este lucru al firii, ci al pogorârii lui Dumnezeu. Pentru aceasta pe tine, ca pe

ceea ce numai tu singură te-ai învrednicit dumnezeieștilor minuni, pururea te mărim».

Te-ai învrednicit în chip potrivit de slava și strălucirea cea mai presus de minte, căci ai slăvit în cugetele tale pe Stăpânul a toate; pentru aceea, El Însuși, umplându-te în chip minunat de dumnezeiești harisme, pe pământ te-a slăvit pe tine.

Tăria sufletului și puterea trupului au lipsit și au slăbit din pricina ispitelor care au venit fără de veste asupra noastră de la vrăjmașul, dar cu cuget plin de râvnă, Părinte înțelepțit de Dumnezeu, am alergat la tine; însuți mă miluiește.

Slavă...

Pământenii pe tine te au ajutor și ocrotitor, înțeleptule al lui Dumnezeu, iar cetele îngerești te au împreună-dănțuitor și împreună-vorbitor cu ei, iar Făcătorul și Ziditorul a toate te are prieten al Său apropiat și mistagog al slavei Lui.

Și acum...

La acoperământul tău scap acum, primejduindu-mă de mulțimea păcatelor, Fecioară, și, pierdut fiind, izbăvește-mă, ceea ce ai născut pe Mântuitorul și Ziditorul, pe Cel ce poartă grijă de mântuirea noastră.

Canonul al VIII-lea
la Sfântul Nicolae al Mirelor Lichiei

Acrostih: Primește această a opta laudă,
Părinte, a lui Fotie

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmosul:

«Pe Faraon cel ce se purta în căruță l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind și despărțind marea, iar pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu».

Primește lauda, Sfinte Nicolae, și rugăciunile noastre, ale celor ce te laudă pe tine cu inimă fierbinte cu adevărat și care caută pururea ocrotirea ta și sfântul tău sprijin, și împlinește cererea tuturor.

Avându-te pe tine zid nesurpat, și fortăreață nebiruită, și turn al siguranței, Sfinte Nicolae, pun pe fugă

șirurile tuturor primejdiilor și cumplitelor nenorociri și resping toate năvălirile.

Slavă...

Te-ai împărtășit din pomul vieții[1] și te bucuri în chip vădit de toată dorita îndumnezeire, primind împlinire dorinței celei mai de pe urmă; pentru aceea, Părinte, ascultă pe cei ce strigă ție: Vino, Sfinte Nicolae.

Și acum...

Nu încetează vrăjmașul să robească plăcerilor smeritul meu suflet, Născătoare de Dumnezeu, și mă face vinovat de multe păcate, trăgându-mă pe mine în prăpastia pierzaniei[2]; o, Stăpâna lumii, ajută-mi mie.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce ai întărit cerurile cu pricepere și ai întemeiat pământul peste ape, întărește-mă pe piatra Bisericii,

---

[1] *Cf.* Fc. 2, 3; 3, 22, 24; Apoc. 2, 7; 22, 2, 14, 19.
[2] *Cf.* Is. 14, 23.

Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni».

La acoperământul cel curat al rugăciunii tale alerg eu, cel zbuciumat de ispitele și nenorocirile vieții și de boli dureroase, prealăudate; tu fii mie ajutor și pricină mântuirii.

Nu înceta să aduci lui Hristos rugăciuni îndelungi, preasfinte și mărite Părinte, pentru toți cei care pururea te fericesc pe tine cu credință, ca să ne izbăvească din toată vătămarea și răutatea vrăjmașilor.

Slavă...

Legile [dumnezeiești] le-am trecut cu vederea și legilor păcatului m-am înjugat cu rău cuget eu, ticălosul, și am deznădăjduit, înțelepte, de mântuirea mea, dar tu ca un mijlocitor dumnezeiesc, împacă-mă cu Făcătorul.

Și acum...

Întreg fiind cufundat în rele fără de număr[3], din adâncul inimii strig ție: „Să fie ridicat din stricăciunea păcatelor, Preacurată, smeritul meu suflet, cu preacuratele tale rugăciuni".

---

[3] *Cf.* Ps. 129, 1.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Tu ești tăria mea, Doamne, Tu și puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părintești și a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu Prorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.»

Dă-mi putere biruitoare împotriva patimilor, împlătoșând mintea mea cu dumnezeiasca dragoste a lui Hristos, Părinte Nicolae, și făcând puternic și curajos sufletul meu cu dumnezeieștile tale rugăciuni și neclătinat de atacurile plăcerilor.

Te cunoaștem pe tine apărător al celor smeriți, dumnezeiască mângâiere a celor necăjiți, scăpare celor în ispite, ocrotitor și sprijinitor al celor primejduiți, hrănitor al săracilor, Preafericite Părinte; pentru aceea, la tine scăpăm.

Slavă...

Dorul tău dumnezeiesc, Părinte Nicolae, să-mi fie mie dumnezeiască topitoare care să topească întinăciunea

cea calpă și împovărătoare a smeritului meu suflet și să-l arate pe el mai strălucitor decât aurul[4], trimițând razele frumuseții celei întâi zidite[5].

Și acum...

Dă-mi mie răbdare și putere de a îndura în necazuri, fii mie răcorire în întristări, în ispite, întinde-mi mâna sprijinitoare a rugăciunii tale, în primejdii, fii mie ajutor, în fapte nelegiuite, dă-mi cuget de mântuire, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară prealăudată.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești Lumină neapusă, că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaș pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce și la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă».

Rupe zapisul păcatelor mele[6], Părinte Nicolae, cu sfintele tale rugăciuni către Făcătorul și Dumnezeu, ca

---

[4] Mal. 3, 2-3.
[5] *Cf.* Fc. 1, 12, 18, 25, 31.
[6] *Cf.* Col. 2, 14.

un dumnezeiesc ocrotitor, ca un preot izbăvitor, ca un apărător al celor ce te laudă pe tine.

Sudorile cele sfinte ale curatelor tale lupte și ale izbânzilor tale, ca mirul cel binemirositor au fost primite de Făcătorul, și cu adevărat au fost ca roua răcoririi pentru noi, cei arși foarte în văpaia ispitelor[7].

Slavă...

Templu te-ai făcut pe sineți Duhului Sfânt, Preafericite Nicolae, primind harul minunilor celor mai presus de minte. Pentru aceea, săvârșind nemaipomenite minuni, pururea dai tuturor celor ce cer de la tine cele cuvenite.

Și acum...

Singurul binefăcător, singurul iubitor de oameni și multmilostiv, Cel ce pururea dă mântuire oamenilor, din tine binevoind a Se naște, Născătoare de Dumnezeu, a dat mântuire credincioșilor.

---

[7] *Cf.* Dan. 3, 27.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul și Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă»

Fii mie scăpare mântuitoare și călăuză pe calea către cer și bucurie sufletului și liman liniștit și dăruiește-mi mie răscumpărare din multe învinuiri, Nicolae.

Cerem cu tărie, Nicolae, mila și îndurarea ta și dumnezeiasca ocrotire și harul, nu te întoarce de la noi robii tăi, ci îndură-te, ca un milostiv, și ne slobozește pe noi din primejdii.

Slavă...

Sfeșnicul cel luminos și dumnezeiesc, cel mai strălucit luminător al celor din întunericul păcatelor, cel ce împrăștii pe pământ razele minunilor, precum razele de soare, tu luminează-mi sufletul cel cumplit de întunecat, Purtătorule de Dumnezeu.

Și acum...

Cuvântul cel împreună veșnic cu Tatăl, din nemăsurată și negrăită milă, din tine, Curată Născătoare de Dumnezeu, S-a născut spre mântuirea noastră și spre plăsmuirea noastră din nou, pe Care roagă-L să dăruiască tuturor credincioșilor Împărăția cea veșnică.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a rușinat în Babilon oarecând; pentru aceasta, tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri»

Acum primește-mă pe mine, cel nedumerit din pricina a nemăsurate rele, și a nenorocirilor fără scăpare, și a necazurilor dureroase și puternice, și deschide-mi mie mila milostivirii tale, Sfinte, dându-mi izbăvire din acestea.

Cel ce ai slobozit mai înainte pe mulți de duhuri necurate și i-ai eliberat pe ei din răutatea și biciul lor, și pe mine, Părinte, izbăvește-mă din patimi, din amarnica tiranie și din tulburarea lor.

Slavă...

Neîncetat roagă-L pe Împăratul tuturor și Domnul ca cei ce te laudă pe tine să dobândească veșnica veselie și bucurie, Cugetătorule de Dumnezeu, Nicolae, primind moștenire veșnică.

Și acum...

Lauda lumii, tu ești, Preacurată, limanul de mântuire al celor înviforați de viforul nenorocirilor vieții, înrudirea oamenilor cu Dumnezeu, dumnezeiască punte către corturile cele cerești[8].

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«De șapte ori cuptorul...»

Arătându-te, Preasfinte, în chip nevăzut, luminează-i pe robii tăi, cei ce te laudă pe tine neîncetat cu credință și cuget curat, și sfințește-i, alungând de la noi toată

---

[8] *Cf.* Lc. 16, 9; Apoc. 13, 6.

deznădejdea patimilor și primejdiilor, și nenorocirilor vieții, umplându-i de liniște adâncă și de pace.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Arătându-te oarecând, Nicolae, corăbierilor, i-ai izbăvit pe aceștia de valul cel sălbăticit al mării, și, arătându-te împăratului în vedenie iarăși, ai dat izbăvire celor trei oșteni; așa și la mine, venind în ceasul morții, răpește-mă din amarnica clevetire a demonilor.

Și acum...

O, cortul lui Dumnezeu, o, păzirea lumii, o, dătătoare a mântuirii oamenilor, însăți mă miluiește, însăți mă ajută, izbăvindu-mă din toată răutatea demonilor și înrâurirea oamenilor răi, din stăpânirea patimilor, din învinuirea greșelilor și din amara osândă.

Să lăudăm... Irmosul:

«De șapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor l-a ars nebunește, cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i

pe aceștia cu o putere mai bună mântuiți, Făcătorului și Izbăvitorului a strigat: Tineri, bine-L cuvântați, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii».

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Spăimântatu-s-a de aceasta cerul și marginile pământului s-au minunat că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupește și pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile cetelor îngerești și omenești te mărim».

Marea scăpare a muritorilor, apărătorul celor primejduiți, ajutorul celor pierduți în ispite, grabnic sprijin al celor stăpâniți de nenorociri, ocrotitorul preamare al celor îndurerați tu ești, prealăudate Nicolae!

Văzându-mi neputința sufletului și nenorocirea trupului, ca un puternic, Sfinte Nicolae, dăruiește-mi dumnezeiasca ta putere și arată-mă pe mine curajos împotriva patimilor, arătând neputincios, slab și nelucrător pe Veliar cel îndrăzneț.

Slavă...

Toți scăpăm la tine, Preafericite, ca la un sprijinitor, ca la un dătător [...]

Și acum...

Fiule al lui Dumnezeu și Cuvântule, Cel ce pentru noi Te-ai făcut om din Fecioară, ca să ne dezlegi pe noi din moarte și din stricăciune, cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine și ale tuturor sfinților, ca un bun, dăruiește iubirea Ta de oameni și milele Tale cele bogate tuturor celor ce Te laudă pe Tine.

Sfântul Ioan Mavropous,
Mitropolitul Evhaitelor

Canoane de rugăciune la Marele Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei

Canonul I
la Marele Ierarh Nicolae al Mirelor Lichiei, facere a lui Ioan Mavropous monahul

al cărui acrostih este acesta:

Laud, fericite, harul tău izvorâtor de mir, săracul Ioan

Cântarea 1, glasul 1

Irmosul:

«Dreapta ta cea purtătoare de biruință, cu dumnezeiască cuviință, întru tărie s-a preaslăvit. Că aceasta, nemuritoare, ca o puternică a toate, pe potrivnici a zdrobit, israelitenilor făcându-le cale nouă prin adânc»

Curăță inima mea de materia cugetelor necurate și a gândurilor întinate și usucă mlaștina și noroiul patimilor mele ca să-ți revărs ție laudă curată, Nicolae.

Partea cea cu adevărat bună alegând-o[1], fericite, cum a spus Cuvântul cel preabun, din copilărie ai crescut împreună cu virtuțile și la măsura vârstei celei în Hristos ai ajuns[2].

Fiind prunc cu trupul, prunc la sânul maicii tale, dar desăvârșit la minte și la duh, nu precum pruncii te-ai folosit de sân, pururea în zilele de post sugând spre seară.

Slavă...

Ca pe un trandafir roșu înmiresmat, nu crescut din spini, ci din cea mai bună rădăcină, arhiereul cetății Mirelor, ostenindu-se pentru Dumnezeu, te-a adus pe tine în dar Celui ce a răsărit din rădăcina lui Iesei[3].

Și acum...

Maică adevărată între fecioare și fecioară între maici, neîntinată te-ai arătat, Preanevinovată. Întru tine s-a întâlnit în cel mai nou chip nașterea cu fecioria, căci singură ai născut pe Dumnezeu.

---

[1] *Cf.* Lc. 10, 34.
[2] *Cf.* Ef. 4, 13.
[3] *Cf.* Is. 11, 10.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Însuţi, Cel ce ştii neputinţa firii omeneşti şi după milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a slavei Tale celei nepovestite, Iubitorule de oameni».

Având dragoste fierbinte pentru curăţie şi înflăcărată iubire pentru înfrânare, Părinte, ai avut-o pe aceasta soaţă în viaţă de la care ai dobândit prunci virtuţile şi harurile, fiice minunate în frumuseţi.

Temelie tare, nezdruncinată şi neclintită, punând drept fundaţie solidă dumnezeiasca frică în inima ta, te-ai arătat neclintit de valurile plăcerilor şi de viforele patimilor.

Săvârşindu-ţi viaţa în chip sfânt, te-ai arătat locaş sfânt cu adevărat al Duhului Sfânt, cel ce te odihneşti întru sfinţi. Căci întru tine S-a sălăşluit şi S-a odihnit şi Şi-a făcut sălaşul împreună cu Tatăl [şi cu Fiul][4].

---

[4] *Cf.* In 14, 2.

Slavă...

Îndulcești pe mulți cu mierea cuvintelor tale, înduplecându-i să verse sărătura amară a necredinței, fără de întristare și fără durere, înțelepte, și să se împărtășească cu dumnezeiescul Sânge și preacuratul Trup ale lui Hristos Dumnezeu.

Și acum...

Cort mai lat decât cerurile, Fecioară, care ai încăput pe Cel pe care cerurile cerurilor nu-L încap, ca Făcător al lor și Ziditor, slobozindu-mă pe mine din strâmtorarea patimilor, du-mă la lărgimea nepătimirii.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Munte umbrit cu harul cel dumnezeiesc, privindu-te Avacum cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, Care vrea să iasă din tine spre mântuirea și înnoirea noastră».

Munte te-a arătat Hristos, picurând veselia cea duhovnicească, și bucuria tainică, și desfătarea sufletească,

săvârșitorule al Tainelor, iar celor în amărăciunea necazurilor, rouă dulce a mângâierii.

Te-ai înălțat prin smerenia cea înălțătoare, și sprânceana înălțată și ridicată a vrăjmașului până la pământ ai smerit-o și i-ai umplut de rușine, Sfinte, fața cea nerușinată și obraznică.

Aflându-te pe tine Dumnezeu vas cinstit al alegerii[5], gata de a primi sfințenia și luminarea și mirul harului, te-a uns cu untdelemnul sfânt al preoției prin ungerea veseliei.

Slavă...

Soare luminos, strălucitor ca aurul, cu frâie de aur, călătorind ca într-un car cuvântător cu patru cai ai dumnezeieștilor virtuți, te-ai arătat pe tăria înțelegătoare a Bisericii, luminând sufletele cu raze aducătoare de lumină.

Și acum...

Izvor lucitor cu unde de aur al nectarului, nor de rouă dulce[6], vas al manei vieții[7], masă a ambroziei, pom al

---

[5] *Cf.* Fapte 9, 15.
[6] *Cf.* Is. 18, 4
[7] *Cf.* Evr. 9, 4.

vieții[8], Rai însuflețit, Stăpână Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Cel ce ai luminat cu luminarea venirii Tale, Hristoase, și ai făcut să strălucească cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoștinței Dumnezeirii Tale inimile tuturor celor ce Te laudă cu dreaptă credință».

Cu înmiresmatele flori ale virtuților de miruri izvorâtoare, cu aromatele binemirositoare ale sfintelor haruri, înmiresmezi, ca și cu un mir de mult preț[9], inimile tuturor celor ce te doresc pe tine, Nicolae, cu dor.

Numărul cel nesfârșit al multelor și nesfârșitelor tale minuni, Nicolae, întrece cu nesfârșirea mulțimea nisipului mării, nesfârșirea picăturilor de rouă și mulțimea nenumărată a stelelor.

Tăietor din rădăcină al răutății și săditor al virtuții te-ai arătat, Nicolae. Pentru aceea strig ție: Smulge din rădăcină lăstarul răutății mele și sădește în mine virtutea.

---

[8] *Cf.* Fc. 2, 9.
[9] *Cf.* In 12, 3.

Slavă...

Părintele milei și Dumnezeul bunătății te-a pus pe tine, sfinte, izvor nesecat de tămăduiri și minuni, care spală întinăciunea bolilor și mâlul deznădejdii.

Și acum...

Ai odrăslit spicul cel purtător de viață, ceea ce ești țarină nearată, din care toți cei ce mănâncă nu mor, scuturându-se de moartea care a venit neamului din pricina călcării poruncii.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel de dedesubt și nu avem scăpare; socotitu-ne-am ca oile de junghiere[10]; mântuiește pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu ești celor neputincioși tărie și îndreptare.»

Cei nenorociți de vifore cumplite și scufundați de valurile multor nenorociri și înconjurări, te avem pe

[10] *Cf.* Ps. 43, 24.

tine liman liniștit și senin, sfințite săvârșitor al Tainelor, noi, cei ce alergăm la tine.

Chiparos înalt cu plăcută mireasmă, ai răsărit lumii mlădițele dese, drepte și pururea înfloritoare ale curatelor haruri, Părinte, arătând o singură rădăcină a virtuții, dar felurite vlăstare.

Ai zdruncinat temeliile înșelării cu drugii rugăciunilor tale și ai surpat din temelii fortăreața închinării celei idolești, nimicind cu rugăciunea puterea prigonitorilor.

Slavă...

Te avem pe tine strajă neadormită și trează, Cugetătorule de Dumnezeu, ca unul care ai adormit patimile trupului prin multe privegheri și te-ai arătat păzitor și veghetor neadormit al creștinilor, Nicolae.

Și acum...

Nor purtător de lumină, strălucind ca aurul pe Soarele Cel neapus, ceea ce ai răsărit Raza slavei Tatălui, luminează ochii cei întunecați ai întunecatei mele inimi.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Cuptor înțelegător te cunoaștem, credincioșii; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt, și pe mine, tot omul, în pântecele tău m-a înnoit Dumnezeul părinților, Cel Lăudat și Preaslăvit.»

Cu bucurie sufletul tău ți l-ai pus pentru oile tale, ca un păstor adevărat și bun[11], iar nu plătit; sabia nu te-a înspăimântat, nici nu te-a înduplecat focul mâniei celui ce lupta împotriva ta, arătându-te cu fapta ca un drept, ca un leu.

Arătându-te dintr-odată ca un înger ceresc trimis de sus, te-ai făcut înfricoșător călăilor, iar celor înlănțuiți dându-le bucurie și veselie, i-ai izbăvit din amarnica moarte, Sfinte.

Întărit cu puterea lui Dumnezeu și împlinindu-ți cu râvnă sufletească cele cuvenite bătrâneții trupului, te-ai sârguit să izbăvești din nedreapta junghiere bărbați nevinovați, îndurerându-te foarte pentru săraci, ca pentru niște fii, cu dragoste părintească.

---

[11] *Cf.* In 10, 11, 14.

Slavă...

Amețesc gândindu-mă la noianul cel nesfârșit al laudelor și mă tem să înot în el sau mai degrabă să plutesc cu luntrea mică și șubredă a gândurilor mele. Ci tu mă cârmuiește.

Și acum...

Grădină proaspăt înflorită și înfloritoare, munte umbrit, des, îndesit de virtuți, te-ai arătat, Preanevinovată, căci ai născut pe Hristos, pe Cel ce acoperă cu virtutea cerurile, de a Cărui dumnezeiască laudă este plin pământul.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«În cuptor tinerii lui Israel...»

Cu dor dumnezeiesc și cu credință înflăcărată, tot sufletul prăznuiește pomenirea ta, desfătându-se de bucurie duhovnicească, căci pe tine te cinstește cu bucurie orice cetate și ținut, bucurându-se și numai pomenind numele tău.

La întreit împletita praștie nezdrobită a dragostei, credinței și nădejdii, ca niște pietre prețioase, adăugând puterea nebiruită a Treimii, ai doborât pe Goliat cel ascuns[12] și ai depărtat lupii de turma ta.

Ca un finic în curțile lui Dumnezeu, Nicolae, ai înflorit[13], ca cedrul cel din Liban te-ai înmulțit[14] după cuvântul Psalmistului, ca o vie bogată în struguri și ca un măslin roditor[15], te-ai făcut cunoscut tuturor, pe toți veselindu-i cu untdelemnul minunilor tale.

Cu bucurie duhul tău cel dumnezeiesc se veselește în ceruri, Nicolae, dănțuind împreună cu corurile îngerești, văzând negrăita frumusețe a lui Hristos, primind nemijlocit raza și strălucirea care vine de acolo.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Îndurându-te de cei în nenorociri și ca un milostiv mângâind în chip nevăzut inimile îndurerate, Dumnezeu te-a arătat pe tine alinare de obște a celor întristați și deznădăjduiți, veselie și mângâiere a celor nemângâiați.

---

[12] *Cf.* I Rg. 17, 4; 21, 10.
[13] *Cf.* Ps 91, 12; Eccl. 24, 14.
[14] *Cf.* Ps. 91, 12.
[15] *Cf.* Ps. 51, 7.

Şi acum...

Cu raza purtătoare de lumină a Soarelui celui ce a strălucit din tine, Născătoare de Dumnezeu, luminează întunecatul meu suflet, schimbând iarna păcatului meu în primăvara pocăinţei, topeşte gheaţa mea cu calda ta ocrotire.

Să lăudăm... Irmosul:

«În cuptor, ca într-o topitoare, tinerii lui Israel, cu podoaba dreptei credinţe mai curat decât aurul au strălucit, grăind: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudaţi-L şi-L preaînălţaţi întru toţi vecii».

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul cel ce ardea nears. Şi acum te rugăm ca să stingi cuptorul ispitelor, cel sălbăticit asupra noastră, ca să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, fără încetare».

Ca să moşteneşti fericirea cea veşnică şi bogăţia cea neprădată, risipit-ai, dat-ai săracilor bogăţia ta.

Pentru aceea, rămâne dreptatea ta, fericite, până în veac, răsărindu-ți lumina cea nestinsă.

Ca o albină lucrătoare zburând în livada virtuților și adunând din florile înrourate de primăvară mierea dragostei, Nicolae, ai învistierit-o, cu iubire de osteneală, în fagurii inimii tale.

Alt Avraam tu ai fost[16], avraamică dragoste iubitoare de străini având și deschizând poarta ta tuturor celor ce au nevoie, precum Iov, multluptătorul[17]. Pentru aceea, și ție acum îți este deschisă poarta cerului.

În boli, ca un bici greu, ca o frică nesuferită și ca un înfricoșător izgonitor, nebiruit, cântăm numele tău cel sfânt, Sfinte, și de aici aflăm grabnică tămăduire cântând.

Nou Siloam am dobândit și altă scăldătoare de taină a oilor, mormântul tău cel izvorâtor de minuni și de mir, din care ne izvorăște nouă mirul sfințirii, Nicolae, tămăduind orice boală.

Slavă...

Ca cel ce deja ai văzut limpede strălucirea de trei ori fericită și întreitipostatică și te-ai îndumnezeit prin

---

[16] *Cf.* Fc. 17, 5, 9.
[17] *Cf.* Iov 1, 1.

dumnezeiască împărtășire cu mărgăritarele dumnezeirii celei nepieritoare, pomenește, Nicolae, pe cei ce te pomenesc pe tine cu dor.

Și acum...

Mântuiește poporul tău, Stăpână, pe care cu propriul Său sânge l-a răscumpărat[18] Unul născut, Fiul lui Dumnezeu, pe Care L-ai născut mai presus de fire, de cuget și de cuvânt, și Care ți-a dat ție, ca unei maici, strălucită moștenire.

[18] *Cf.* Gal. 3, 13.

Canonul al II-lea

al cărui acrostih este acesta:

Eu, monahul Ioan,
laud pe Părintele care este bucuria lumii.

Cântarea 1, glasul al 2-lea

Irmosul:

«Întru adânc a așternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea preaînarmată, iar Cuvântul întrupându-Se a pierdut păcatul cel prearău, Domnul Cel preaslăvit, căci cu slavă S-a proslăvit.»

Pe Dătătorul tuturor bunătăților, și pe Dăruitorul, și Vistieria bunătății, și Împărțitorul darurilor roagă-L, Nicolae, să trimită lumina strălucită a cunoștinței celui ce laudă dumnezeiasca și luminoasa ta adormire.

Dorul tău fierbinte și puternic mi-a străpuns inima mie, celui ce sunt precum musca ce se îndulcește

cu dulceață, și m-a convins, Preasfinte, să-mi uit propria răutate și m-a stârnit spre lauda ta.

Mort lumii și trupului, ai fost viu cu duhul, căci te-ai încins cu virtutea cea dătătoare de viață, dezbrăcând de mai înainte sacul gros și greu de suferit al plăcerii, prin înfrânare și nevoință.

Slavă...

Pe mine, cel muncit de mulțime de nenorociri și plecat în lanțul greu de fier al necazurilor, ușurează-mă, Sfinte, și, prin mângâierea ta nevăzută, ridică-mi povara și, ținându-mă de mâna mea cea dreaptă, îndreaptă-mă cu totul.

Și acum...

Pe Creatorul cerului și al pământului născându-L, Stăpână, în cer și pe pământ pe toate le poți; pentru aceea, izbăvindu-mă din tânjirea la pământ cea iubitoare de materie, înalță întregul meu dor de la pământ la cer.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Pe piatra credinței întărindu-mă, lărgit-ai gura mea asupra vrăjmașilor mei, că s-a veselit duhul meu a

cânta: Nu este sfânt ca Dumnezeul nostru și nu este drept afară de Tine, Doamne».

Ca unul care ai izbăvit de cea mai nedreaptă tăiere și amarnică moarte pe cei trei bărbați stratilați, arătându-te aievea și în vis, asemenea izbăvește de osândă și sufletul meu cel în trei părți în Ziua Judecății[1].

Având iubirea de fii a maicilor și dragostea părinților care poartă de grijă în multe feluri, sprijinul tău și milostivirea ta au întrecut toate fără de asemănare.

Cel ce a zidit deosebi inimile tuturor și cunoaște păcătoșenia oamenilor, ca Unul Care voiește să-Și reverse asupra tuturor mila Lui cea bogată, pe tine te-a arătat fierbinte mijlocitor, Nicolae.

Slavă...

Plină de bucurie și însemnată a fost ziua dumnezeieștii tale adormiri, întru care toți ne desfătăm cu bucurie și veselie, săvârșind, fericite, pomenirea ta cea dorită lumii și care dăruiește lumii bucurie.

---

[1] Mt. 12, 36.

Și acum...

Oprește curgerile răutăților mele, potolește valurile trupului meu, domolește talazul patimilor mele, îmblânzește vârtejul, Născătoare de Dumnezeu, și umple de liniște inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuți, Doamne, Te-ai Întrupat și m-ai mântuit pe mine, omul. Pentru aceea strig Ție: Slavă puterii Tale, Doamne!»

Întărit cu puterea lui Hristos, Cel ce a făcut pământul și marea și Care face în acestea toate câte voiește, lucrezi și tu multe puteri pe mare și pe pământ, Nicolae.

Mare făcător de minuni te-a arătat Hristos, Nicolae, Cel ce mărește pururea pe cei ce Îl preamăresc, slăvindu-i pe cei ce Îl slăvesc.

Cei ce luptă cu vânturile și cu valurile mării și care sunt tălăzuiți, chemându-te pe tine în rugăciune, te află cârmaci destoinic și gata să-i izbăvești pe ei.

Slavă...

Având-L pe Hristos ajutor nebiruit și neînfruntat, ai distrus cu rugăciunea templele păgâne și spurcate ale zeilor, surpându-le din temelii.

Și acum...

Te lăudăm pe tine, atotlăudată Fecioară, care ai născut pe Dumnezeu Cel prealăudat, pe Cel slăvit de toată făptura și închinat ca Stăpân și a toate Ziditor.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Dătătorule de lumină și Făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale îndreptează-ne, că afară de Tine pe alt dumnezeu nu cunoaștem».

Luptând noaptea pe marea vieții, înfrunt multele suflări năprasnice ale vânturilor, care suflă împotriva mea și care împrăștie sufletul meu și îl smucesc amarnic. Dar tu ești limanul meu liniștit și luminos.

Râul milei inundă, se varsă izvorul nedeșertat al milostivirii, potirul se revarsă, cei însetați veniți și scoateți, căci cu cât se scoate mai mult har, cu atât se înmulțește.

Legea laudelor se biruiește întru tine căci se retrage rânduiala laudelor în fața faimei tale, preasfinte Părinte, de vreme ce dumnezeieștile tale minuni cele fără de sfârșit întrec puterea cuvintelor.

Slavă...

Mai presus decât aurul și mai presus decât piatra de safir ai strălucit cu strălucirea Duhului Sfânt, având inima mai albă decât zăpada și sufletul mai curat decât soarele. Pentru aceea ne luminezi pe noi cu razele tămăduirilor.

Și acum...

După Dumnezeu, întru tine mi-am pus toată nădejdea mea, Născătoare de Dumnezeu; însăți fii mie ajutor și ocrotitoare în această viață chinuită, iar în veacul cel viitor, mântuitoare.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Întru adâncul greșelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă».

Umblând ca pe uscat pe marea cea cutreierată de corăbii și pășind pe valuri cu picior fără tremur, îndreptând cârma celor ce plutesc și sunt tălăzuiți, potolești valul.

Ca uscatul se așterne marea la picioarele tale, căci se rușinează și stihiile de virtutea ta, pe care umblând, te arăți grabnic izbăvitor celor ce te cheamă pe tine în ajutor.

Slavă...

Cu mângâiere duhovnicească mângâi pe cei ce plâng nemângâiat și care se împuținează la suflet în necazuri, Cuvioase, răcorind sufletele cu roua cuvintelor tale. Apărător al adevărului nebiruit și osânditor grabnic al defăimării, ai rușinat pe născătorul minciunii.

Și acum...

Taina cea mai presus de fire, mai înainte de toți vecii ascunsă, necunoscută nici îngerilor[2], prin tine, Fecioară, s-a făcut cunoscută muritorilor.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au călcat porunca cea prea fără de Dumnezeu și, fiind aruncați în mijlocul focului, răcorindu-se, au cântat: „Binecuvântat ești Dumnezeul părinților noștri!"»

Suindu-te în muntele virtuților cel mai înalt decât norii, ai trecut de întunericul fără chip și formă al stării celei inteligibile, fiind prin contemplare înlăuntrul norului celui izvorâtor de lumină întru care, cu minte subțire, slobodă de patimi, L-ai văzut pe Hristos.

Primind picăturile mici și picurii mărunți ai lacrimilor mele, săvârșitorule al Sfintelor Taine, cu ploile

[2] *Cf.* Ef. 3, 9-10; Rom. 16, 25; Col. 1, 26.

rugăciunilor tale, stinge văpaia cea păstrată mie, pe care au aprins-o spinii faptelor și patimilor mele, pornirile cele în chipul mărăcinilor.

Rază curată și luminoasă sclipind cu strălucirea minunată a mărgăritarului, mireasmă dulce a mirului, harul chipului tău, tocmit din mii de mirodenii, bineînmiresmează sufletele și le luminează.

Slavă...

Moise și David sunt pentru noi stâlpi însuflețiți ai blândeții, tu pe aceștia i-ai întrecut în blândețe fără asemănare și în curăția sufletului, căci urmând lui Hristos, ai fost blând și smerit cu inima[3].

Și acum...

Nu sufăr să tac și să ascund în pământ talantul cuvântului, ca nu cumva să dau socoteală și să plătesc răzbunare nu nedreaptă; pentru aceea, cu îndrăznire propovăduiesc minunile tale, Stăpână, și milele cele multe pe care le-ai făcut cu mine.

---

[3] *Cf.* Mt. 11, 29.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât în cuptorul cel cu foc...»

Cu privegheri prelungite și rugăciuni stăruitoare înfrânându-ți plăcerile trupești ale tinereții, râvnitoare la cele pământești, te-ai arătat statuie a nepătimirii și icoană preaminunată a înfrânării.

Ai adus lui Hristos sfântă jertfă și prinos avraamic, jertfindu-ți propria viață, ca pe un alt Isaac, fiu iubit, Cuvioase, și aducând-o ardere de tot prin focul înfrânării.

Silindu-te să împlinești cu covârșire dumnezeieștile porunci ale lui Hristos, nu ai suferit nici pe însuși cel pe care îl miluiai să-l ai martor al lucrării tale, trimițând noaptea pe ascuns aurul pe fereastră.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Cel ce te-a sfințit pe tine arhiereu al lui Hristos, săvârșitorule al tainelor, de departe văzând curăția și dreptatea viețuirii tale, a zis mai dinainte că Duhul Sfânt Se va odihni peste curatul tău suflet.

Și acum...

Tu fă netedă, largă și plină de bucurie pentru robii tăi calea virtuții cea aspră, strâmtă și îngustă, Fecioară, ca să călătorim cu bucurie pe ea.

Să lăudăm... Irmosul:

«Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât în cuptorul cel cu foc către tinerii evreiești și văpaia întru răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii!»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Pe Dumnezeu Cuvântul Cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi, credincioșii, cu un gând întru laude să-L mărim».

Podoaba ierarhilor, frumusețea învățătorilor, mare cuviința Sfinților Părinți, faima și lauda păstorilor și moștenitorul lui Dumnezeu, fă-ne pe toți părtași Împărăției cerurilor, cu rugăciunile tale.

Ca un râu al milostivirii, ca un izvor al compătimirii adăpi cu curgerile mângâierii și revărsările ajutorării tale inimile topite de focul ispitelor și al nenorocirilor și aprinse de cărbunii arzători ai deznădejdii.

Te-ai arătat, Ierarhe, ca un măslin roditor în casa Domnului[4] și ne izvorăști nouă untdelemnul sfânt, potrivit Psalmistului, veselindu-ne fețele mâhnite prin întristări și întristate prin mâhnirile din pricina feluritelor împrejurări ale vieții.

Mintea mea, zăcând moartă în mormântul trupului, fără simțire, și fără suflare, și cu totul neîndurerată din pricina multei împietriri, cu lacrimi fierbinți te rog, viaz-o pe aceasta, Sfinte, cu rugăciunile tale cele dătătoare de viață.

Cu cununa biruinței, Nicolae, arătându-te purtător de biruință, Hristos te-a încununat cu braț atotputernic și biruitor. Cel ce ai biruit lumea ai biruit odată cu ea mânia tiranilor și ai răbdat mucenicia cea din liberă voie.

Slavă...

Strălucit-a pomenirea ta mai mult decât razele soarelui, luminând sufletele cu razele cele inteligibile.

---

[4] *Cf.* Ps. 51, 7.

Luminează cu razele purtătoare de lumină ale rugăciunilor tale sufletul meu cel întunecat de negura neagră a patimilor.

Și acum...

Înțelepciunea lui Dumnezeu a locuit în pântecele tău și Și-a zidit Sieși[5], din sângiurile tale cele curate, templul trupului prin care s-a amestecat cu muritorii, Preanevinovată Fecioară, pe Care roagă-L să mă mântuiască.

[5] *Cf.* Pilde 9, 1.

Canonul al III-lea

al cărui acrostih este acesta:

Întreită cântare împletesc lui Nicolae, eu, monahul Ioan

Cântarea 1, glasul al 3-lea

Irmosul:

«Pământul cel roditor de adâncime, uscat l-a umblat oarecând soarele, căci ca un zid s-a închegat apa de amândouă părțile, poporului celui ce a trecut marea pedestru și cu plăcere lui Dumnezeu a cântat: Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit».

Cinstită a fost înaintea Domnului moartea ta, înțelepte, căci viețuind pe pământ în chip cuvios și drept, te-ai sălășluit în ceruri cu toți cuvioșii și drepții, arătându-te cuvios și drept, Nicolae.

Cinstitul tău mormânt izvorăște șuvoiul îmbelșugat al nemuririi, ca un izvor pururea vecuitor al sfințeniei

și al mirului. Căci din izvoarele mântuirii tu ai scos cu îmbelșugare, Cuvioase, noianul harismelor și tămăduirilor.

Ai îndreptat turma ta la pajiștile dumnezeieștii cunoștințe celei înfloritoare și răcoritoare, la iarba dreptei credințe, la pășunea curăției, Învățătorule al tainelor, și pe aceasta ai mânat-o înlăuntrul staulului celui ceresc și la pășunea Raiului.

Slavă...

Rănește inima mea care este rănită cu săgețile amarei împătimiri, cu dumnezeiasca ta dragoste, cu dulceața nepătimirii, și rănește la rându-ți cu sulița Crucii pe cel ce m-a rănit prin plăcere și tămăduiește, fericite, rănile mele pline de durere!

Și acum...

Munte închegat, munte sfânt[1], munte gras, pe mine cel rătăcit prin munții și prăpăstiile răutății, du-mă prin pocăință la muntele sfințeniei, la muntele moștenirii tale și sădește-mă acolo, Fecioară.

---

[1] *Cf.* Ps. 67, 16.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Întărirea celor ce nădăjduiesc spre Tine, întărește, Doamne, Biserica Ta, pe care ai câștigat-o cu scump Sângele Tău».

Pe mine, cel ce am naufragiat în marea păcatelor, cârmuiește-mă la limanul cel senin al pocăinței, cel fără valuri.

Dătătorul mângâierii, dă-mi mie plânsul, străpungere fierbinte aducătoare de lacrimi, care să-mi spele rănile și puroaiele mele.

Rupe legătura nedezlegată a fărădelegilor mele și leagă-mi nedezlegat cu frica lui Dumnezeu simțirile mele cele dezlegate, Nicolae.

Slavă...

Binefăcător și sprijinitor mare în întristări, în necazuri, în deznădejdi avându-te pe tine din tinerețe, te măresc pe tine.

Și acum...

Scară însuflețită prin care firea cea de lut s-a suit la înălțimea cerească, învrednicește-mă pe mine de cămara cerească de nuntă.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Pus-ai spre noi dragoste tare, Doamne, că pe Unul-Născut Fiul Tău, pentru noi, la moarte L-ai dat. Pentru aceasta, mulțumind, strigăm Ție: Slavă puterii Tale, Doamne!».

Ca vulturul care se înalță în văzduh, ca un călător pe nor, ca o pasăre înaripată care străbate aerul cu aripi iuți, zboară iute la cei ce te cheamă în ajutor grabnic!

Sipet înmiresmat al Mirului Celui de taină te-ai arătat, purtând în inimă Mirul cel nedeșertat, pe Hristos, Nicolae. Pentru aceea ai și înmiresmat țara Mirelor, izvorând mir din belșug.

Întărit fiind cu putere nevăzută de sus, ai nimicit templele spurcate ale idolilor și locașurile lor necurate și întinate, dar ai înălțat biserici sfinte lui Dumnezeu, Sfinte Nicolae.

Slavă...

Cuvânt liniștit, vorbă blândă, cuvânt vesel, purtare simplă și cuviincioasă, zâmbet sfânt plin de har, față nemânioasă, privire blândă tuturor ai arătat.

Și acum...

Binevoitor fii sufletului meu, Cuvinte, îndelung răbdător, înduplecat fiind de sfintele rugăciuni ale preanevinovatei Maici, și mântuiește-mă pe mine, rogu-mă, Cela ce prin fire ești binevoitor și blând.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Dacă a văzut Prorocul Isaia cu închipuire pe Dumnezeu, pe scaun preaînalt, de îngerii slavei înconjurat, a strigat: „O, ticălosul de mine[2]!". Că mai înainte am văzut pe Dumnezeu Întrupat, pe Cel ce stăpânește pacea și lumina cea neînserată.»

Cu cătușe de fier și cu lanțuri puternice te-au legat, din pricina Celui ce a fost legat pentru noi, Iisus,

---

[2] *Cf.* Is. 6, 1, 5.

dar tu te-ai împodobit cu zgărzile ca și cu niște pietre de mare preț, și mărgăritare, și aur.

Ai disprețuit nebuna înțelepciune a înșelării elinești prin *nebunia propovăduirii*[3], căci grăind înțelepciunea lui Dumnezeu în simplitatea cuvintelor adevărate, pe mulți i-ai înaripat către înțelepciunea cea de sus.

Fă mintea mea mai înaltă decât viforul patimilor, și de talazuri, și de răutatea valurilor, ca un adevărat cârmaci iscusit, îndemânatic mânuitor al cârmei, cârmuind la limanul vieții corăbiile sufletelor.

Slavă...

În trup materialnic fiind, ai râvnit viața îngerilor, fericite, și lui Dumnezeu I-ai slujit ca un înger, zburând către El în chip nematerialnic cu aripile nematerialnice ale dragostei, chiar mai înainte de despărțirea de trup și de materie.

Și acum...

Ca intrare și ușă a cunoașterii lui Dumnezeu, Fecioară, pe tine te lăudăm, căci prin tine toți L-am cunoscut

[3] I Cor. 1, 21.

pe El, și te rugăm să închizi intrările patimilor și să ne deschizi nouă ușa pocăinței sincere.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Pe cei ce au ajuns la sfârșitul veacurilor, Iubitorule de oameni, și în valul ispitelor se primejduiesc să piară, nu-i trece cu vederea pe cei ce strigă: „Mântuiește-ne, Mântuitorule, precum ai mântuit din fiară pe Prorocul[4]"».

Legea postului fiind viața ta, tu ești cel mai bun dreptar al înfrânării, cunoscător adevărat al credinței, chip însuflețit al blândeții și stâlp al înfrânării și pildă a toată virtutea, Ierarhe!

Cu pânza rugăciunilor tale, învrednicește-mă și pe mine să străbat liniștit amarnica mare a vieții și să acostez neînviforat la limanul cel fără valuri al Împărăției cerurilor.

Apărător al văduvelor, ocrotitor al săracilor, Părinte iubitor al orfanilor, ajutorul celor nedreptățiți, mângâierea celor întristați, mângâierea celor ce plâng, Nicolae, te-ai arătat [...].

---

[4] *Cf.* Iona 2, 11.

Slavă...

Nu poate mintea număra, Părinte, înfricoșătoarele tale minuni, căci tu pururea lucrezi minuni cu puterea lui Hristos, izbăvind din primejdii, mântuind din adâncul deznădejdii și scoțându-ne pe toți din nevoi.

Și acum...

Cuvântul nu poate descrie taina nașterii tale, căci ai cuprins pe Cel cu totul necuprins, pe Dumnezeu Cuvântul, Cel ce S-a făcut trup și în chip mai presus de fire L-ai născut, Maică Fecioară.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Pe Tine, Cel ce ai răcorit în foc pe tinerii cei ce Dumnezeu Te-au cuvântat și Te-ai Sălășluit în Fecioară nestricată, pe Dumnezeu-Cuvântul lăudăm, cu bună credință cântând: Binecuvântat este Dumnezeul părinților noștri!»

Ca un alt Iacov, prieten sincer al curăției te-ai făcut, ținând de călcâi pe Esau cel urât și spurcat[5], pe întâi-stătătorul

[5] *Cf.* Evr. 12, 16.

necuratei întinăciuni, și acum sălășluiești în ceruri, în corturile celor întâi născuți.

Taină uimitoare s-a arătat întru tine, căci încă din scutece alegând virtutea, postitor din pruncie te-ai arătat, sugând în zilele de post la vremea ceasului al nouălea.

Tot aprins de cărbunele nematerialnic al nepătimirii, ai ars spinii împătimirii și în topitoarea curăției ai prefăcut în cenușă orice materie și ai strălucit, fericite, ca aurul curat.

Slavă...

Mir de bună mireasmă trimit ostenelile tale, Nicolae, iar trudele tale picură tămăduiri, căci bună mireasmă a lui Hristos te-ai arătat și ai suflat lumii buna mireasmă a cunoștinței Lui.

Și acum...

Ai întrecut toate marginile și rânduielile firii, Mireasă care nu știi de nuntă, căci L-ai întrupat pe Plăsmuitorul firii mai presus de fire și de cuvânt, Care, fiind în două firi, S-a amestecat cu muritorii și lumea a mântuit.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Cu focul cel nesuferit...»

Ca păzitor al dumnezeieștilor porunci, ai răbdat chinul temniței și al închisorii, dar, fiind închis în ocnă, fericite, multora le-ai deschis ușa pocăinței, închizând ușa deznădejdii și le-ai arătat cărările Raiului.

Adam, fiind biruit de mâncarea din pom și de dulceața dătătoare de amărăciune a neînfrânării, a fost izgonit din Rai, dar tu, iubind de prunc înfrânarea care amărăște simțurile, ai fost învrednicit de cereasca desfătare.

Pe Hristos avându-L, Ierarhe, viețuind și grăind întru tine[6], precum marele Pavel, te-ai făcut cunoscut cu adevărat lucrător al străinelor fapte și în timpul vieții, și după moarte. Căci sfinții sunt vii la Dumnezeu, chiar dacă se mută de la cele de aici.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Corabia cea întunecată a vieții este înconjurată de pretutindeni de pietre și stânci ascunse sub mare, jur

[6] *Cf.* Gal. 2, 20.

împrejur sunt valuri puternice și furtuni înfricoșătoare, vifor mare, val greu, nesuferit. Mai înainte de a mă înghiți adâncul, mântuiește-mă, fericite!

Și acum...

Cort înțelegător al Cuvântului lui Dumnezeu, pe Care l-a preînchipuit cortul mărturiei[7], ridică cortul cel căzut al sufletului meu și vindecă-mă din corturile cele din iad, rogu-mă, sălășluindu-mă în corturile Raiului!

Să lăudăm... Irmosul:

«Cu focul cel nesuferit împreunându-se tinerii, cei ce stăteau întru dreapta credință și de văpaie fiind nevătămați, dumnezeiască cântare au cântat: „Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii!"»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«În Muntele Sinai, în rug, Moise te-a văzut pe tine, care fără de ardere ai zămislit în pântecele tău Focul Dumnezeirii, iar Prorocul Daniel te-a văzut Munte netăiat și

---

[7] *Cf.* Ieș. 33, 7.

Prorocul Isaia te-a numit Toiag odrăslit din rădăcina lui David.»

Neprefăcătoriei lui Iacov ai urmat, credinței lui Avraam, marii credincioșii a lui Isaac și lui Iosif cel înfrânat, curăției lui Ilie, blândeții lui David, răbdării, tăriei și ostenelilor ucenicilor lui Hristos.

Ca următor și râvnitor al milei și bunătății lui Dumnezeu ai dat tuturor cu împărțire îmbelșugată toate bunurile tale, frângând săracilor pâinea ta, Cuvioase, deschizându-le lor milele bunătății și îndurării tale.

Te-ai suit pe culmea virtuților, precum marele Moise, și ai pătruns în întunericul cel nepătruns al vederii celei de taină, și ai cugetat în chip cunoscător prin necunoscută cunoaștere pe Cel mai presus de cunoaștere, pe Cel neînțeles, pe Cel necuprins.

Te-ai arătat cu adevărat ca un supranume al biruinței, de mai înainte numit cu numele a ceea ce aveai să devii, sau, mai bine zis, ai devenit cu faptele ceea ce ai fost numit mai înainte cu cuvintele. Căci ai biruit toate puterile, toate relele uneltiri ale stăpânitorului lumii acesteia, Nicolae.

Având ochii sufletului stăpâniți de picoteala păcatului, alerg la rugăciunea ta veghetoare și cu fierbințeală

te rog: Nu mă da pe mine să adorm somnul deznădejdii, ci trezește mintea mea la privegherea pocăinței, Părinte!

Slavă...

Sipet de aur al mirurilor Duhului, potirul harului, dulcele râu al tămăduirilor, izvorul minunilor, apărător fierbinte, sprijinul nostru de obște, Părinte Nicolae, ocrotește-mă în Ziua Judecății!

Și acum...

Preanevinovată Fecioară, pe tine, munte umbrit de haruri[8] și îndesit de virtuți, te-a văzut Prorocul Avacum, căci din tine a răsărit Soarele slavei cu ale Cărui raze și dulci străluciri luminează-mă!

---

[8] Avac. 3, 3.

Canonul al IV-lea

al cărui acrostih este acesta:

Bucurându-mă, cinstesc pe Întâistătătorul Mirelor, lauda lui Ioan

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmosul:

«Deschide-voi gura mea și se va umple de Duhul, și cuvânt voi grăi Împărătesei Maici, și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.»

Dătătoare de bucurie, temei de veselie și pricină de mângâiere duhovnicească ni s-a făcut nouă pomenirea ta prăznuită în toată lumea, întru care pe tine te cinstim, Părinte Nicolae.

Fulgerând ca soarele, cu mărgăritarele minunilor tale și cu razele luminoase ale tămăduirilor tale, ai luminat

lumea alungând întunericul necazurilor și negura întristărilor.

Tânjind să vezi frumusețea lui Hristos cea fără de prihană, te-ai împodobit pe tine cu podoabele virtuților și te-ai înfrumusețat cu frumusețea harurilor, alungând departe rușinea cea urâtă a patimilor.

Slavă...

Cu curgerile pocăinței, îmbată brazdele inimii mele, Nicolae, și înmulțește odrăslirile ei, ca una care se va bucura de picăturile pocăinței, înflorind.

Și acum...

Ca un iatac de nuntă însuflețit, precum chivotul sfințirii, ca tron în chipul focului, ca cer cuvântător, ca palat, ca nou Rai L-ai cuprins, Stăpână, pe Hristos, Noul Adam.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Nu întru înțelepciune, nici întru putere, nici întru bogăție ne lăudăm; ci întru Tine, Înțelepciunea

Tatălui Cea Ipostatică, Hristoase. Că nu este Sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni!»

Templu al Duhului Sfânt fiind, Nicolae, ai venit primul la biserica cea sfântă a lui Dumnezeu, mişcat de Duhul Sfânt, ca în descoperire.

Înţeleptul bărbat, văzându-te pe tine vorbind cu glas blând şi liniştit, a cunoscut că Dumnezeu caută de sus la cel blând şi liniştit.

Ai depărtat de la noi toată umezeala deznădejdii, ca un burete moale şi neted, scufundând fără întristare, prin atingerea mângâierii tale, patimile cele arzătoare.

Slavă...

Cu pâraiele lacrimilor adăpat fiind ca şi cu nişte unde, te-ai arătat pom înfloritor stând la izvoarele apelor[1], îngreunat de roadele Duhului.

Şi acum...

Rugule nears[2], cleşte purtător de flacără al dumnezeiescului Cărbune[3] Care răcoreşte sufletele şi Care arde păcatele, arde, mistuie păcatele mele.

---

[1] *Cf.* Ps. 1, 3.

[2] *Cf.* Ieş. 3, 3.

[3] *Cf.* Is. 6, 6.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Cela ce șade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe Nor ușor a venit Iisus, Cel mai presus de dumnezeire, prin palmă curată, și a mântuit pe cei ce strigă: „Slavă, Hristoase, puterii Tale!".»

Spital este biserica ta și fierbinte jertfelnic de împăcare și liman neînvăluit de valuri pentru cei tălăzuiți în nenorociri, întru care scăpând, ne mântuim, fericite, și aflăm slobozire din tot necazul.

Cu dumnezeiescul râu inundând, cu noianul curgător al darurilor nematerialnice ai înconjurat tot pământul, ca un râu cu unde de aur, ca un alt Nil roditor, îmbogățindu-ne pe noi cu binefaceri.

Ca un finic în pustie, ca un chiparos în grădină, ca cedrii, platanii și sălciile în locurile umede, așa ai înflorit în livada virtuților și te-ai înălțat, înțelepte, îmbogățindu-te cu dumnezeieștile haruri.

Slavă...

Pe măslinul cel roditor[4], pe via cea mult roditoare îndesită de strugurii copți ai harurilor, pe vasul și vistieria virtuților, pe Nicolae cel sfânt, cu laude să-l încununăm.

Și acum...

Întreg ai rămas Dumnezeu Cuvântul, întreg Te-ai făcut om, nu schimbând firea, ci îndumnezeind frământătura; Tu pentru noi, Te-ai arătat ca noi, Stăpâne, întrupându-Te în chip mai presus de minte, din Preacurată Maică Fecioară.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Acum Mă voi scula după prorocie, a zis Dumnezeu[5]; acum Mă voi preaslăvi; acum Mă voi înălța, luând din Fecioară pe cel căzut și la lumina cea minunată a Dumnezeirii Mele îl voi înălța»

Ca o fecioară fără de prihană, preafrumoasă și cuviincioasă, ți-ai înfățișat sfântul tău suflet Mirelui

---

[4] *Cf.* Ps. 95, 10.
[5] *Cf.* Ps. 11, 5.

sufletelor, înfrumusețat cu podoabele de aur ale virtuților[6], ca și cu niște ciucuri de aur.

Fă să înceteze valul plăcerilor, oprește tulburarea patimilor, Părinte, îmblânzește valul gândurilor celor fără de rânduială, potolind amarnicele talazuri ale trupului meu, ca ale unei mări amare.

Râu izvorâtor de mir, plin de harul făcător de minuni, măslin sfânt, dumnezeiască sfințire ies de la mormântul tău, dând tuturor luminare, sfințire, sănătate sufletului și trupului.

Slavă...

Cuvios, fără de prihană, binevoitor, blând, smerit, blajin, fără răutate, simplu, fără de pată, răbdător, drept, bun, îndurat, milostiv, compătimitor te-ai arătat, Părinte Nicolae.

Și acum...

Crin cu bună mireasmă, alb, sclipitor ca zăpada, trandafir plăcut mirositor, cu bună mireasmă, fără de pată, roșu, purpuriu, aflându-te pe tine Cuvântul și sălășluindu-Se întru tine, a înmiresmat toată lumea.

---

[6] *Cf.* Ps. 44, 14.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, Prorocul Iona în chit, rugându-se: „Din stricăciune mă izbăvește, Iisuse, Împărate al puterilor"».

Zidindu-te pe sineți locaș al Duhului Sfânt, ai alungat vânturile necurate ale răutății și din vătămarea acestora i-ai izbăvit pe cei ce pluteau pe mare.

Ca să-i izbăvești pe cei nevinovați de nedreapta tăiere, Preasfinte, te-ai arătat în vis împăratului și, dezvăluindu-i vicleșugul, ai risipit uneltirea ucigașilor.

Nu au ascuns harul cei pe care i-ai salvat, Cuvioase, ci pe acesta l-au mărturisit cu strălucire și au propovăduit binefacerea, făcând cunoscută tuturor mila ta.

Slavă...

Împărțind săracilor bogăția cea trecătoare și pieritoare, ai aflat bogăție întru cei de sus, nepieritoare, netrecătoare, și desfătare neîmbătrânitoare, și Împărăția lui Dumnezeu cea neclintită.

Şi acum...

Măreşte milele tale, Născătoare de Dumnezeu, asupra noastră, a celor ce te cinstim pe tine şi te preamărim ca pe ceea ce ai născut pe Dumnezeu, Cel ce ţi-a făcut ţie minuni mari!

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prealăudate Doamne, binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!»

Vărsatu-s-a potirul bunătăţii Tale, Mântuitorule, din care s-a îndestulat cu îmbelşugare caldul şi înflăcăratul tău următor, şi acum revarsă lumii râurile multei Tale milostiviri şi îndurări.

Izbăvitor fierbinte al celor luaţi în robie în năvălirea neamurilor şi asaltul barbarilor, Nicolae, le eşti de folos acestora, mutându-i din pământul străinătăţii în pământul lor propriu.

Prin arătările tale înfricoşătoare şi prin venirile tale minunate, frângi zăvoare de fier, zdrobeşti porţi de

aramă[7], deschizi temnițele, rupând lanțurile și dezlegându-i pe cei legați cu legături de fier.

Slavă...

Ca pe lumina soarelui, ca pe o candelă de aur în sfeșnicul înalt al arhieriei te-a pus pe tine raza Tatălui, spre luminarea întregii lumi, învățătorule al tainelor.

Și acum...

Având cuget mort, inimă ucisă, suflet împietrit, cad la tine, Stăpână, ceea ce ai născut viața cea ipostatică, viază-mă pe mine cel omorât.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Pe tinerii cei binecredincioși...»

Ai adormit, o, fericite, în chip fericit cu somnul cuvenit tuturor fericiților, somn vestit, preafericit, și

---

[7] *Cf.* Is. 45, 2; Ps. 106, 16.

ai dobândit fericita viață cerească. Ajungând la adânci bătrânețe, te-ai mutat la părinții tăi cu bucurie.

Mare apărător și ocrotitor, fierbinte protector și ajutor tare, sprijin al nostru puternic, luptător neînfrânt în nenorociri, în necazuri, în înconjurări ne-ai fost dat nouă de la Dumnezeu, Părinte, și izbăvire grabnică în primejdii.

Cu undele izvoarelor, cu curgerile râurilor se aseamănă minunile pe care le-ai săvârșit în viață și după moarte, Părinte, și întrec nisipul mării și corul stelelor și picăturile de ploaie.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Întreg dulceață, întreg bucurie, întreg dorire ești tu, Nicolae, dor nesățios, împărtășire fără de prihană, umplând de dumnezeiască veselie și de plăcere inteligibilă inimile care te doresc pe tine și care, se umplu de bucurie negrăită prin pomenirea ta.

Și acum...

Tu ești lâna din care s-a țesut acoperământ lui Adam cel sărac și gol. Căci tu ai acoperit goliciunea lui

urâtă, Stăpână, îmbrăcându-l cu tunica nemuririi și veșmântul luminos al slavei.

Să lăudăm... Irmosul:

«Pe tinerii cei binecredincioși, în cuptor, nașterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit. Atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ți cânte ție: „Pe Domnul, lucrurile, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Eva, prin boala neascultării, blestem înlăuntru a adus; iar tu, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, prin purtarea Odraslei în pântece, ai înflorit lumii binecuvântare. Pentru aceasta toți te mărim, Stăpână!»

Cu puterea lui Hristos întărindu-te, ai nimicit cutezanța și puterea neputincioasă a diavolului, Părinte, și ai zdrobit cursele acestuia, iar urzelile lui și uneltirile lui cele greu de dezlegat, le-ai rupt, ca pe o pânză de păianjen.

Ca mirul înmiresmat ales, ca o tămâiere de bună mireasmă alcătuită din aromate nematerialnice, din

flori tainice nepieritoare, înmiresmezi cu harul tău, Preasfinte, inimile noastre.

În corul stelelor Părinților ai strălucit ca un soare luminos și împreună cu aceia, la Niceea, ai risipit cu mărgăritarele luminoase ale dogmelor tale noaptea întunecată a lui Arie, fulgerând cu razele adevărului.

Nor de lumină umbrind și stâlp de foc până la cer te-ai arătat îndreptând turma ta, ca într-un pământ al făgăduinței, către înălțimea nepătimirii și către Ierusalimul cel ceresc.

Cu plugul crucii desțelenind inimile cele pline de spini, le-ai făcut pe acestea câmpii netede, de foc, purtătoare de grâne, odrăslind spicul virtuții în măsuri de treizeci, șaizeci și o sută.

Slavă...

Toată lumina cea în trei Sori și strălucirea unică a dumnezeirii cuprinzând-o în inima ta ca o oglindă nouă și de curând ștearsă, ai strălucit lumii, Nicolae, cu raza minunilor și tămăduirilor.

Și acum...

Născătoare a Dumnezeului Celui preaînalt, Cel ce a coborât pe cei puternici și a înălțat pe cei smeriți, precum mai dinainte ai zis, prin smerenia cea înălțătoare, înalță-mă pe mine din gunoiul patimilor, ca să te laud pe tine, cea Prealăudată.

Canonul al V-lea

al cărui acrostih este acesta:

Îți împletesc ție această a cincea cântare, eu, Ioan

Cântarea 1, glasul al 5-lea

Irmosul:

«Pe cal și pe călăreț în Marea Roșie i-a surpat Hristos, Cel ce a sfărâmat războaiele cu braț puternic și pe Israel l-a izbăvit, pe cel ce cânta cântarea de biruință.»

Având aripi ca ale porumbiței celei înțelegătoare, argintate cu strălucirea virtuților, ai zburat la înălțimea nepătimirii și te-ai odihnit la cereștile cuiburi.

Dumnezeu te-a uns pe tine cu untdelemnul veseliei[1], Dumnezeul tău, cu harisma preoției și cu mirul harului, făcându-te preot vrednic al Tainelor Lui.

---

[1] Evr. 1, 9.

Cu mierea milei dregând învățătura ta și presărând-o cu sarea gustoasă a dragostei, o faci pe aceasta să curgă nesfârșit în mijlocul inimii, fericite, și să pătrundă în adânc.

Slavă...

Ușile cerului s-au deschis ție, celui ce te-ai mutat și pe care te-au întâmpinat cetele puterilor îngerești, corturile drepților te-au primit pe tine, cel încununat cu cununa biruinței, Nicolae.

Și acum...

Ai născut mai presus de cuvânt pe Cuvântul cel fără de ani, Care este Făcătorul anilor, pe Care fără de ani L-a născut Tatăl Cel nenăscut; pentru aceea vindecă-mi, Stăpână, patimile mele cele de mulți ani!

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce cu porunca Ta ai înfipt pe nimic pământul și ai ridicat nețінut pe cel îngreuiat, pe piatra cea

neclătită a poruncilor Tale, Hristoase, întărește Biserica Ta, Unule, Bunule și Iubitorule de oameni».

Ți-ai prins sfânta mantie în chip sfânt și ți-ai încins-o, precum Aaron efodul, și te-ai împodobit cu cuvântul judecăților cu bunăcuviință și ai liturghisit ca un înger lui Dumnezeu fără de prihană, Nicolae.

Omorând cugetul uneltitor al trupului prin ostenelile cele mai presus de fire ale înfrânării, înțelepte, prin asprele nevoințe ascetice ale vieții celei purtătoare de cruce, Nicolae, te-ai făcut părtaș, Învierii celei purtătoare de viață.

Târguind cu râvnă, ai înmulțit talantul cuvântului cel încredințat ție, ca unui rob bun și credincios[2], și, sporindu-l pe acesta însutit, ai intrat acum întru bucuria Domnului tău.

Slavă...

Venind în livezile desfătării celei necurgătoare, pline de verdeață, răcoroase, revărsând flori, și sălășluindu-te în acestea, unde sunt corturile drepților, unde sunt strălucirile sfinților, amintește-ți, Nicolae, de noi toți.

---

[2] *Cf.* Mt. 25, 23.

Și acum...

Prin tine s-a rupt zidul din mijloc al blestemului[3], Stăpână, și s-a nimicit peretele vrajbei, căci prin Crucea Fiului tău s-au zdrobit, s-au surpat din temelii, și amândouă înfloresc prin binecuvântare și pace[4].

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Dumnezeiasca Ta iconomie, Hristoase, cunoscând-o de mai înainte Prorocul Naum, cu frică a strigat către Tine: „Venit-ai spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuiești pe unșii Tăi[5].»

Pe tine te avem dăruitor de obște și vistierie a tot binele, dând celor lipsiți cele de trebuință și purtând de grijă săracilor cu părintească iubire.

Ca un negutător iscusit și înțelept, ai cumpărat mărgăritarul cel bun și cu adevărat de mult preț[6], pe Hristos, vânzând toate, Nicolae, arătându-te mare negutător.

---

[3] *Cf.* Ef. 2, 14.
[4] *Cf.* Ef. 2, 17.
[5] *Cf.* Avac. 3, 13.
[6] *Cf.* Mt. 13, 46.

Revărsatu-s-a har de pe buzele tale[7]. Căci cuvintele tale s-au înmuiat mai mult decât untdelemnul, înmuind cu săgețile lor ascuțite inimile de piatră cele potrivnice.

Slavă...

Sânul strămoșului Avraam te-a primit pe tine[8], Nicolae, ca pe un următor al lui Avraam, căci avraamică voie ai avut și iubire de străini în suflet.

Și acum...

Chipurile demonilor și statuile lor le-a zdrobit Fiul tău, dar tu șterge din mintea mea, Stăpână, chipurile și idolii patimilor.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu o haină, la Tine alerg și către Tine strig: Luminează sufletul meu cel întunecat, Hristoase, ca un Milostiv».

---

[7] Ps. 44, 3.
[8] *Cf.* Lc. 16, 22-23.

Cutremur nespus mă cuprinde, mare frică, mare spaimă, când mă gândesc cu mintea la nesuferitul scaun de Judecată, la care, fericite, vino și mă ocrotește.

Strălucirea Duhului cea din inima ta, revărsată în afară, a strălucit cu cea mai dulce strălucire dumnezeiasca ta față, Nicolae.

Templu zidit pe stâncă înaltă arată, Sfinte, inima mea cea răcită de multa împietrire și fă-o pe ea izvor curgător de lacrimi.

Slavă...

Numele tău cel cântat este rană grea demonilor pierzători și este cunoscut ca un bici care-i alungă și ca frică nesuferită, Nicolae.

Și acum...

Ai născut fără de tată pe Cel mai înainte fără de mamă, ca ceea ce ai fost păzită fecioară nestricată și după naștere, și mai înainte de naștere, și la naștere, Stăpână.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Înconjuratu-m-a adâncul greșelilor și mă trage în adâncul deznădăjduirii, Curată; ci, mă rog, scoate-mă din iadul cel mai de jos, pe mine, cel ce te slăvesc pe tine!»

Pâinea ta ai frânt-o săracilor, bogăția ta, risipind-o, ai împărțit-o sărmanilor[9]. Pentru aceea rămâne dreptatea ta în veac, Cuvioase.

Marea vieții mă învifoerează, valul ei mă tulbură, povara greșelilor mă îngreunează. Mai înainte de a mă scufunda și a mă înghiți adâncul, mântuiește-mă.

Vindecă inima mea străpunsă de sabia plăcerii și străpunge-mă cu săgeata cea mai dulce, îndulcită cu mierea dumnezeiescului dor.

Slavă...

Când Cetatea Mirelor a fost bântuită de mare foamete, arătându-te în vedenie, ai dat trei monede de aur unuia dintre negutători, zicându-i: „Grâul pe care îl duci, vinde-l în Mira".

---

[9] *Cf.* II Cor. 9, 9.

Și acum...

Strigat-am din toată inima mea[10]: Ascultă, Stăpână, miluiește-mă, mântuiește-mă pe mine, cel fără de apărare, fără de îndreptare, fără de pocăință.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Cel ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvântători de cântare i-a mântuit, binecuvântat este Dumnezeul părinților noștri!»

Legea lui Dumnezeu ți-a fost sfeșnic pașilor tăi[11] și lumină cărărilor tale, călăuzindu-te către lumina cea neînserată, Părinte.

Ca un șuvoi al desfătării ieșit din Raiul Bisericii lui Hristos, adăpi brazdele sufletelor.

Primește cererea noastră, înțelepte, adusă ție din inimă îndurerată și din suflet zdrobit.

---

[10] Ps. 118, 145.

[11] *Cf.* Ps. 118, 105.

Slavă...

Ameţesc gândindu-mă la adâncul păcatelor mele cel fără fund şi fără sfârşit, din care izbăveşte-mă.

Şi acum...

Fără sământă şi fără stricăciune zămislind şi născând, izbăveşte-mă din plăcerile cele stricătoare, Stăpână.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Ţie, Făcătorului a toate...»

Priveghind întru toate[12], precum îndeamnă Pavel, te-ai făcut bună pildă turmei tale, învăţând virtutea cu fapta, iar nu cu cuvântul. Căci fapta fără glas este mai bună decât cuvântul nefăptuitor.

Având apa vieţii inundând inima ta şi sărind la viaţa cea veşnică[13], ai revărsat cuvinte de viaţă dătătoare, pricini de viaţă dumnezeiască celor ce le ascultau.

[12] *Cf.* I Tes. 5, 6.
[13] *Cf.* In 4, 14.

Ai socotit vrednice de râs cele însemnate și strălucitoare ale vieții și ai revărsat cu strălucire acestora, dar ai preferat să plângi căci ai fost iubitor al fericirilor celor ce plâng[14].

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca o cetate întărită cu întărituri, stând pe munte înalt, greu de umblat, te-ai păzit cu totul neumblat de atacurile vrăjmașilor și în raidurile lor.

Și acum...

Munte cuvântător, închegat, gras, des și umbrit și netăiat te-ai arătat, Fecioară, din care s-a desprins *Piatra cea din capul unghiului*[15], Hristos, Piatra vieții.

Să lăudăm... Irmosul:

«Ție, Făcătorului a toate, în cuptor, tinerii cântare a toată lumea împreună cântau: toate lucrurile, pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!»

---

[14] *Cf.* Mt. 5, 4.

[15] Dan. 2, 34, 45; Is. 28, 16; I Pt. 2, 6; Ef. 2, 20.

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Isaie, dănțuiește: Fecioara a avut în pântece și a născut Fiu, pe Emanuel[16], pe Dumnezeu și Omul; Răsăritul este numele Lui[17] pe Care mărindu-L, pe Fecioara o fericim!»

Puternică mângâiere în întristări și nenorociri și ancoră sfântă te avem pe tine în chip vădit noi, cei învăluiți de valurile dese ale ispitelor și înviforați de nenorociri, Nicolae.

Ca o temelie tare pusă pe piatră cu adevărat nezdrobită, și nu pe nisipul șubred[18], înțelepte, ai rămas neclintit în atacurile și năvălirile vânturilor puternice și râurilor care s-au dezlănțuit împotriva ta.

Ai alergat la înălțimea și noblețea virtuților, în muntele înalt mai presus de nori, de unde ai strălucit tuturor mărgăritarele dumnezeieștilor daruri, ca un soare învățând de la înălțimea strajei.

---

[16] *Cf.* Is. 7, 14.
[17] *Cf.* Zah. 6, 12.
[18] *Cf.* Mt. 7, 24-27.

Văzându-te pe tine cu ochi înțelegători, fericite, te rog ziua și noaptea să te avem pe tine strajă și sprijin fierbinte și puternic apărător, aliat nebiruit și ocrotitor neînfruntat.

Înțelept și chibzuit iconom al harului dat ție de la Dumnezeu, înțelepte, te-ai arătat păstorind în cuvioșie turma aleasă a lui Hristos și la apa odihnei le-ai hrănit[19].

Slavă...

Sfânta ta pomenire ne sfințește, Sfinte, pe noi, cei ce cântăm cu sfinte glasuri preasfânta ta adormire, ca una care este plină de Duhul Sfânt.

Și acum...

Izbăvește-mă pe mine să nu mă cobor în ținutul întunecatelor corturi ale iadului celui întunecos, ale cărui zăvoare și încuietori sunt veșnice, ci cu mâna ta, Stăpână, să fiu dus la corturile cele dorite.

---

[19] *Cf.* Ps. 22, 2.

Canonul al VI-lea

al cărui acrostih este acesta:

A șasea cântare, Părintelui izvorâtor de mir, de la monahul Ioan

Cântarea 1, glasul al 6-lea

Irmosul:

«Pe Cel ce a acoperit cu valul mării, oarecând, pe prigonitorul tiran[1], sub pământ l-au ascuns feciorii celor mântuiți; iar noi, ca fecioarele, să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit»

Insuflă-mi mie cuvânt, Cuvinte mai înainte fără de început, ca prin cuvinte să laud pe slujitorul Tău, și luminează-mă cu scânteierea aducătoare de lumină a dumnezeieștii Tale cunoștințe și alungă și risipește negura necunoștinței mele.

[1] *Cf.* Ieș. 14, 27.

Ai trecut cu vederea, Cuvioase, desfătarea cea curgătoare, frumusețile cele pământești și slava cea pieritoare, silindu-te grabnic spre frumusețile cele cerești și slava cea nepieritoare, desfătarea cea netrecătoare.

Cum ai izbăvit pe cei trei bărbați nevinovați din moarte nedreaptă și pe cei trei stratilați din nebunească tăiere, așa izbăvește-mă și pe mine de amarnicul tiran care se grăbește să nimicească sufletul meu în trei părți, de trei ori fericite.

Slavă...

Tinde-mi mie mâna, celui înviforat de valurile patimilor și primejduit, adormind viforul cumplit și nesuferit și la limanul liniștit al nepătimirii ancorează-mă.

Și acum...

Țesând porfira cortului mărturiei, ai cunoscut ca Dumnezeu pe Cel ce S-a sălășluit întru tine și Care Și-a țesut Șieși hlamidă împărătească și strălucită porfiră din sângiurile Tale.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Pe Tine, Cel ce pe ape ai spânzurat tot pământul[2], fără ţinere, văzându-Te zidirea spânzurat în locul Căpăţânii, cu multă spaimă s-a cuprins, strigând: „Nu este sfânt fără numai Tu, Doamne, Iubitorule de oameni.»

Mira Lichiei te-a adus pe tine ca pe un mir de mult preţ, bineînmiresmând cu florile harurilor şi miresmele virtuţilor, Sfinte Nicolae, simţirile sufletelor.

Te are pe tine întreaga lume sprijin grabnic în necazuri, mângâiere în întristări, mângâiere în nenorociri, apărător în ispite, leac alinător în boli, Nicolae.

Hrănindu-ţi mintea cu cuvintele credinţei şi sugând din pruncie laptele dreptei credinţe, ai ajuns bărbat desăvârşit[3] şi cu adevărat fără de vicleşug[4], fericite, şi la *măsura vârstei lui Hristos*[5].

---

[2] *Cf.* Iov 26, 7-8.
[3] *Cf.* Ef. 4, 13.
[4] *Cf.* In 1, 47.
[5] *Cf.* Ef. 4, 13.

Slavă...

Pășind pe urmele Mântuitorului, nu ai fost păstor plătit, ci mai curând bun păstor, punându-ți sufletul pentru oile tale[6], plinind cu fapta Evanghelia lui Hristos.

Și acum...

Pe tine te-a arătat mai dinainte rugul înfășurat în foc, pe tine te-a preînchipuit vasul cel primitor al manei, Preacurată, și masa cea primitoare de Dumnezeu, căci tu ne-ai izvorât nouă dulceața cea nepieritoare.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Deșertarea Ta cea dumnezeiască pe Cruce văzând-o mai înainte Prorocul Avacum, înspăimântându-se a strigat: „Tu ai tăiat tăria celor puternici, Bunule, împreunându-Te cu cei din iad, ca un Atotputernic».

Având sufletul plin de milă și de bunătate, cu veselie ți-ai împărțit bogăția ta celor ce aveau nevoie, îmbrăcând mila îndurărilor, precum striga marele Pavel.

---

[6] *Cf.* In 10, 11.

Privind la Steaua cea neapusă, ai îndreptat corabia minții tale după mișcările ei și ai ancorat-o la țărmul cel liniștit, ca cel mai bun cârmaci.

Chemându-L pe Hristos, Care, cu dumnezeiască putere, dă mult curaj și multă îndrăznire celor legați, miluiește, fericite, scoțând pe cei legați în temnițe!

Slavă...

Fiind plină de Duhul Sfânt, inima ta suflă tuturor mirosul cel dulce care înmiresmează cu buna mireasmă, amestecată cu strălucirea și cu lumina.

Și acum...

Nu poate mintea cea săracă a muritorilor să tâlcuiască nașterea cea mai presus de cuget. Căci rațiunea acesteia este de negrăit, iar modul ei cu totul neînțeles.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«La Tine alerg, Cel ce pentru milostivire Te-ai deșertat neschimbat pentru cel căzut și până la patimă

te-ai plecat, Cel ce ești fără de patimă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pace dă-mi mie, Iubitorule de oameni».

Pe mulți dintre cei ce urăsc zgomotele cele din lume i-ai convins, prin dulcile tale cuvinte, să se rupă de lume și să se lipească de Stăpânul, Care cheamă la desfătările dumnezeiești cele mai presus de lume.

Încingându-te cu putere și cu tărie dumnezeiască și îngrădindu-te cu nematerialnica armură, nu ai fost rănit de săgețile lui Veliar, ci tu ai rănit inima preaspurcată a aceluia.

Car cu patru cai, căruță de foc purtând împătrita unime a virtuților, te-ai suit la cer unde mai înainte mergător S-a suit Hristos, înfățișându-te înaintea feței Lui.

Slavă...

Ca o sare dumnezeiască, fericite, ai fost aruncat în toată lumea, sărând putrejunea deznădejdii și uscând puroiul necazurilor, oblojind și strângând sufletele cele moleșite.

Și acum...

Fără să iasă din sânurile părintești, la sânurile tale cele de maică șade, Fecioară, Hristos Dumnezeu. Cel ce

a ieșit din Tatăl fără de mumă, și fără de tată, din tine, a deschis tuturor sânurile lui Avraam[7].

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Prins a fost, dar nu s-a ținut în pântecele chitului Prorocul Iona, căci purtând Chipul Tău, al Celui ce ai pătimit și îngropării Te-ai dat, ca dintr-o cămară a ieșit din fiară și a strigat străjerilor: „Cei ce păziți cele deșarte și mincinoase, mila voastră o ați părăsit."»

Ascultând, iar nu neascultând, fericite, de dumnezeiasca poruncă care zice *Să nu știe stânga ce face dreapta*[8], ai întrecut cu mult măsura ei, nesuferind ca nici măcar bărbatul căruia îi făceai binele să fie părtaș sfătuirii tale de taină, nici martor al scopului tău.

Arătându-te tăietor din rădăcină a toată răutatea, nu ai făcut-o să înflorească; pentru aceea, sădește în mine, Părinte, butucul înfloritor cu umbră deasă și mlădițele umbroase, care se împânzesc pretutindeni, ale virtuților și sfintelor haruri, tăind din rădăcină odrăslirea spinilor și arzând lăstarii patimilor.

---

[7] *Cf.* Lc. 16, 22.

[8] Mt. 6, 3.

Dorind să dobândești slavă cerească, ai disprețuit pământeasca slavă care trage sufletul în jos, ca una care este trecătoare, ca una care se risipește degrab, ca una potrivită umbrei și care se aseamănă cu visul, ca nestătătoare, ca una asemenea cu fumul care se risipește în văzduh.

N-am pironit, de frica Ta, trupul meu cu curăția, ci, spurcându-mă și petrecând în dezmăț și desfrânare, precum spurcatul și curvarul Isav[9], am făcut mădularele Tale cele sfințite mădulare spurcate ale desfrânatei[10], Hristoase; pentru aceea, cu rugăciunile lui Nicolae al Tău, iarăși curățește-mă.

Slavă...

Purtând veșmânt albit, iar nu înnegrit de negreala patimilor, și ținând în mâini candela cu dalbă lumină strălucită, slăvite Nicolae, ai intrat în cămara de nuntă cea înțelegătoare, în iatacul de taină cel ceresc pe care fie să-l dobândim și noi cu rugăciunile tale.

Și acum...

Mai înaltă decât făptura cea văzută și gândită te-ai arătat, Fecioară, căci, ca un tron de foc, ai ținut în

---

[9] *Cf.* Rom. 9, 13.
[10] *Cf.* I Cor. 6, 15.

brațe pe Țiitorul făpturii, pe Care roagă-L să mă izbăvească din strâmtorarea iadului și din amarnica lui ținere și din împietrirea care mă stăpânește acum.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Negrăită Minune! Cel ce a izbăvit în cuptor pe cuvioșii tineri din văpaie, în mormânt Se pune mort fără de suflare, spre mântuirea noastră, a celor ce cântăm: Izbăvitorule, Dumnezeule, bine ești cuvântat».

Trei fecioare împreună cu tatăl lor se primejduiau să cadă și să se lovească de Charibda răutăților și să moară cu moarte veșnică, dar prin tine au tras la limanul Împărăției vieții celei fără de moarte.

Curata ta inimă având sălășluit în ea pe Soarele slavei, înțelepte, a strălucit toată de lumina nematerialnică și ai făcut mai luminoase reflectările propriei străluciri pentru cei ce văd.

Cu praștia dogmelor de Dumnezeu împletite, ai alungat departe de turma ta lupii înfometați și greoi, Cuvioase. De nebuneasca vorbărie a lui Arie păzește teafăr pe poporul tău, Sfinte.

Slavă...

Ca și pentru Pavel, întreaga lume este răstignită pentru tine[11], căci și tu însuți te-ai răstignit lumii întregi, împreună-răstignindu-te prin dor cu Hristos Cel răstignit, Cel ce prin Crucea Lui a dezlegat vechiul blestem.

Și acum...

Maică Fecioară care fără de sământă alăptezi prunc, singură te-ai arătat pe pământ, Stăpână, prin care Israel a băut băutură nouă din piatră tare fără de apă[12] și a supt untdelemn și miere.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Pentru Legile părintești...»

Stâlp de foc până la cer mergând înaintea poporului[13] numit cu numele lui Hristos și conducător al noului

---

[11] *Cf.* Gal. 6, 14.
[12] *Cf.* Num. 20, 11.
[13] *Cf.* Ieș. 13, 21.

Israel te-ai arătat, fericite, luminând laolaltă seminţiile care îţi urmau ţie şi umbrind cu norul răcoritor al harului şi umplând de ceaţă, şi negură, şi fum, şi întuneric taberele rău-credincioşilor.

Temei având legile Arhipăstorului, ai fost bun păstor, nu plătit, căci sufletul tău ţi l-ai pus pentru oile tale[14], urmând Celui ce Şi-a pus sufletul pentru noi, Dumnezeu Cuvântul, Care Şi-a vărsat Sângele cu iubire de oameni pentru robi necredincioşi şi nerecunoscători.

Tu eşti jertfelnicul de împăcare al păcătoşilor, scăparea celor nedreptăţiţi, mângâierea celor întristaţi, zidul de apărare al celor războiţi, liman liniştit şi senin al celor înviforaţi, răcorirea celor deznădăjduiţi, alinarea celor ce plâng, sprijinul grabnic al lumii, grabnic ocrotitor şi ajutor la îndemână.

Soare luminos te-ai arătat, conducând cei patru cai ai virtuţilor, înţelepte, şi purtat în carul harurilor, aurit cu strălucirea minunilor, cu mărgăritarul binefacerilor, luminând tot sufletul şi înflăcărându-l, de trei ori fericite, şi risipind întunericul deznădejdii cu lumina doririi, a bucuriei şi desfătării.

---

[14] *Cf.* In 10, 11.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Luptele tale și ostenelile, aburii muncilor și sudorile tale, ca tămâia și ca mirul cel de mult preț, ca un miros de bună mireasmă au fost aduse înaintea lui Hristos, care te-au făcut pe tine lumii râu de sfințire și izvor al dumnezeiescului mir și noian de minuni, Nicolae, sfinte învățătorule al Tainelor.

Și acum...

Mai presus de orice pricină, mai presus de orice cuget, ai întrupat pe Cuvântul cel ce a ieșit de la Tatăl cel nepricinuit și cu adevărat Pricina tuturor celor ce sunt, Fecioară, căci pe tine te-a luat pricină Cel întrupat din tine, ca să mântuiască pe om, ca Cela ce prin fire este Iubitor de oameni, pentru care, voind, S-a întrupat și cu oamenii S-a amestecat din milostivire.

Să lăudăm... Irmosul:

«Pentru legile părintești, fericiții tineri, în Babilon, mai înainte nevoie pătimind, au disprețuit porunca cea nebunească a celui ce împărățea; și împreunându-se cu focul de care nu s-au ars, cântare vrednică I-au cântat,

Celui ce stăpânește: „Pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii!"»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Nu te tângui, Maică, văzându-Mă în groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care M-ai zămislit în pântece fără de sământă, că Mă voi scula și Mă voi preaslăvi și voi înălța întru slavă, ca un Dumnezeu, pe cei ce cu credință și cu dragoste neîncetat pe tine te măresc».

Milostiv fii mie, Mântuitorule, în Ziua Judecății, când mă voi înfățișa gol înaintea Scaunului Tău de judecată și ia aminte la mine cu ochi milostiv, cu sfintele rugăciuni ale dumnezeiescului Nicolae, căci Tu ești singur bun și milostiv cu adevărat.

Ca unul care ai iubit blândețea lui Moise[15] cel văzător de Dumnezeu, ai moștenit slava chipului aceluia, căci fața ta și după moarte a strălucit cu razele luminoase ale luminării celei nematerialnice și cu cea mai dulce strălucire.

---

[15] *Cf.* Num. 12, 3.

Surpând din temelii cu pârghia rugăciunilor tale și cu arma puternică a Crucii, care face să se cutremure zidurile locașului spurcat al spurcaților zei, ai ridicat biserici curate, fericite, lui Hristos Domnul, Singurul Dumnezeu după fire!

Având ochiul minții neațipit, Cugetătorule de Dumnezeu, și candela cea înțelegătoare arzând prin virtuți și adăpată din belșug pururea cu untdelemnul milosteniei, ai intrat întru bucuria Domnului tău.

Având minte stăpânitoare poftelor, Părinte, te-ai împotrivit stăpânitorului lumii acesteia[16], vrăjmașului, avându-L ajutor pe Atotțiitorul și, împărățind peste patimi, te-ai înfățișat noaptea în vis împăratului Constantin.

Slavă...

Nici nisipul țărmului, nici mulțimea valurilor sau picurii de rouă cei mărunți sau fulgii de zăpadă, nici corul stelelor, nici picăturile de ploaie, nici apele râurilor, nici undele izvoarelor nu vor putea egala minunile tale, Părinte.

---

[16] *Cf.* In 14, 30.

Și acum...

Fii ai lui Dumnezeu după har i-a făcut pe fiii oamenilor Fiul cel împreună-veșnic cu Tatăl, Cuvântul lui Dumnezeu, ca Unul Care S-a făcut Fiu al omului din tine, Fecioară, pe Care roagă-L ca și pe mine, care sunt fiu al gheenei, să mă facă fiu al lui Dumnezeu.

Canonul al VII-lea

al cărui acrostih este acesta:

De șapte ori laud izvorul minunilor, eu, Ioan

Cântarea 1, glasul al 7-lea

Irmosul:

«Cu voia Ta, Doamne, întru învârtoșarea pământului s-a schimbat firea apelor, cea mai lesne curgătoare; pentru aceasta, neudat trecând Israel cu picioarele, cântă ție cântare de biruință».

Duhul cel Sfânt a aflat precum a dorit inima ta cea curată și pe aceasta a făcut-o biserică a luminii celei veșnice și sălaș cuprinzător al Lui.

Te-ai arătat bogăție celor săraci, acoperământ celor goi, liman celor tălăzuiți, liniște celor primejduiți, putere celor neputincioși, tărie și întărire celor slabi, Nicolae.

S-a rănit inima celui înțelept întru răutate prin simplitatea și curăția ta, și cu adevărat s-a arătat nebună înțelepciunea lui zădărnicită, Nicolae.

Slavă...

Sus, către cer zburând sufletul tău, nu l-a tras spre pământ trupul tău cel cinstit, căci tu l-ai arătat și pe acesta înaripat și ușor prin nevoințele cele ascetice.

Și acum...

Ceea ce ai născut pe Domnul, Fecioară Născătoare a Domnului, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, de Dumnezeu Născătoare, Stăpână, izbăvește-mă pe mine din amarnica stăpânire a patimilor care stăpânesc inima mea.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce ai întărit din început cerurile cu cuvântul Tău cel atotputernic, Mântuitorule Doamne, și cu Duhul cel atoatelucrător și dumnezeiesc, toată puterea lor, întărește-mă pe piatra cea neclintită a mărturisirii Tale».

N-ai suferit să ai nimic al tău pe pământ; pentru aceea, ai moștenit desfătarea cea din ceruri și încântarea și bucuria cea veșnică și veselia cea fără sfârșit, odihna cea vecuitoare.

Pe tine, Părinte, Hristos te-a arătat lucrător al minunatelor semne și al înfricoșătoarelor minuni, strălucind pomenirea ta cu harisme slăvite și mărind în lume numele tău cel veselitor lumii.

Cu mâini ascunse și cu palme largi, îndestulând pe toți cei lipsiți, ai primit în ceruri multa plată a ostenelilor tale, ca unul care ai secerat cu îmbelșugare din cele ce ai semănat cu dărnicie.

Slavă...

Biruind prin nemâniere amarnica ținere de minte a răului și călcând în picioare mânia, Părinte, cu picioarele frumoase ale smereniei, chip insuflat al blândeților și stâlp viu al virtuților te-ai arătat și chip grăitor al dragostei.

Și acum...

Ceea ce ai născut pe Dătătorul de lege mai presus de legile firii, pe Cel ce șterge în dar fărădelegile tuturor

muritorilor, Curată, șterge cu mila ta, rogu-mă, și fărădelegile mele și multele mele păcate.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Auzit-am taina rânduielii Tale, Hristoase, Dumnezeule, Cel ce nu ai părăsit sânurile părintești și pe pământ Te-ai pogorât, și Te-ai preaslăvit, Unule Iubitorule de oameni».

Cu adevărat pelerin pe pământ și pribeag ai viețuit în viața de pe pământ, precum toți Părinții tăi, la care te-ai mutat, ajuns până la frumoase și adânci bătrâneți.

Pe fratele tău și pe aproapele iubindu-i ca pe tine însuți, Sfinte, pe Dumnezeu Care te-a dorit pe tine, L-ai dorit și L-ai căutat cu toată inima ta.

Graiul tău liniștit, zâmbetul dulce și îmbucurător al feței tale, Nicolae, i-a atras pe toți cum atrage magnetul fierul.

Slavă...

Templu curat arătându-te pe sineți al curatului și Preasfântului Duh, prin sfânta ta poruncă, ai alungat departe duhurile necurate, Nicolae.

Și acum...

Crescând din rădăcina împărătească a lui David și din seminția aleasă și sfântă a lui Aaron, ai născut, Fecioară, pe Cel ce împărățește pururea și Cel ce este veșnicul Arhiereu[1].

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Doamne, Dumnezeul meu, dis-de-dimineață sculându-mă, mă rog Ție: Dă-mi iertare de greșelile mele și către lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele».

Izvorăști pâraiele curatelor unde și tămăduiri de la sfânta ta raclă, uscând cu harul balta mlăștinoasă a patimilor și pâraiele lor mâloase.

Apa nepătimirii, apa cea săltăreață la viața veșnică, purtând-o în inimă, Ierarhe, potolește apa cea nestătătoare a patimilor inimii mele.

---

[1] *Cf.* Is. 11, 10; Rom. 15, 12.

Oprește furtuna patimilor mele și prefă-o în adiere lină, adoarme valul cu untdelemnul milei tale, uscând putrejunea plăcerilor cu sarea rugăciunilor tale.

Slavă...

Tămăduire care curmă păcatele cele mari, fericite, s-a arătat învățătura ta, și dumnezeiesc îndemn care călăuzește la pocăință și la scârbirea de faptele rele.

Și acum...

Legea trupului se oștește împotriva legii minții mele și duce mintea mea în robie ca pe o sclavă; izbăvește-o din silnicia aceleia, Curată, ca ceea ce ai născut pe Mântuitorul lumii.

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Înotând în valul grijilor lumești și înecat fiind de păcatele cele înotătoare împreună cu mine, și la fiara cea pierzătoare de suflet aruncat fiind, ca Iona strig Ție, Hristoase: Scoate-mă din adâncul cel purtător de moarte».

Spintecând văzduhul ca un vultur ce zboară pe înălțimi și ca o pasăre înaripată călătorind pe nori, vii în grabă, fără aripi, la cei ce te cheamă pe tine și îi răpești pe ei din chinuri în scurtă vreme.

Ca judecător iscusit și iconom înțelept ai petrecut fără greșeală și cu sufletul, și cu trupul, cu îndemânare dând celui mai bun conducerea și stăpânirea peste cel mai rău.

Pe mine, cel ce am naufragiat în această mare a vieții cu multe talazuri, care mugește din pricina vânturilor potrivnice, cu adierea lină a rugăciunilor tale, ancorează-mă la țărmul cel senin al pocăinței.

Slavă...

Te cunoaștem pe tine, Părinte, râu și izvor plin de ape dumnezeiești, ieșind din casa Domnului, și șuvoi năvalnic al apelor care adapă brazdele uscate ale inimilor cuvântătoare cu revărsările celor mai dulci graiuri.

Și acum...

Cu mirul nedeșertat al Celui ce S-a deșertat întru tine cu nedeșertată deșertare, Născătoare de Dumnezeu,

și al Celui ce a umplut lumea de bună mireasmă, ca ceea ce ești sipet înmiresmat de miruri, umple de bună mireasmă mintea mea cea urât mirositoare.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«Cuptorul cel ce ardea cu foc de demult, tinerii l-au arătat izvorâtor de rouă, lăudând pe Unul Dumnezeu și zicând: „Cel preaînălțat, Dumnezeul părinților și preaslăvit".»

Curățindu-te de toată materia patimilor și împodobit fiind cu nepătimirea, ca un curat îl vezi în chip mai curat pe Cel ce curăță pe toți și Care dorește cu fierbințeală curățirea noastră.

Mare ocrotitor, fierbinte sprijinitor, grabnic și cald ajutor în nenorociri, în nevoi și în necazuri te-ai aflat, Nicolae, pentru cei ce te cheamă pe tine cu credință fierbinte.

Nesfârșit, cu adevărat, este adâncul pământului, dar pe tine, Nicolae, înălțătoarea ta smerenie te-a înălțat la înălțimea cerească, mai presus de ceruri.

Slavă...

Laud, Nicolae, multa ta milostivire către mine, și marele tău sprijin, darurile tale, tămăduirile, harurile, preamărindu-le și venerându-le cu strălucire.

Și acum...

Ca ploaia pe lână, ca picătura care picură pe pământ[2], așa a coborât în mitrasul tău, Stăpână, ploaia cea mântuitoare, răcorindu-ne pe noi cei ce ne împuținăm în rele.

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«Rugul cel nears...»

Ai murit legii și acum te nevoiești cu tăcerea în mormânt, cinstind legile sfârșitului și morții, arătându-te iubitor înflăcărat al liniștii și după moarte. Dar grăitoare sunt minunile tale de pretutindeni și propovăduiesc pătrunzător în lume.

---

[2] Ps. 71, 6.

Având cu adevărat inimă compătimitoare, cuget iubitor de săraci și milostivire, i-ai îndestulat cu îmbelșugare pe cei împilați de greutatea sărăciei, ca unul care scoți din vistieriile neprădate și din izvoarele necheltuite cele nematerialnice.

Ca pe un pământ bun ai arat inima ta cu plugul înfrânării și ai semănat în aceasta semințele virtuții[3], și ai adăpat-o prin revărsările calde ale apelor și izvoarele lacrimilor; pentru aceasta, ai odrăslit spicul cel înmulțit al curăției, hrănindu-i pe toți cu coacerea minunilor.

Binecuvântăm pe Tatăl
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Te-ai arătat cer cuvântător, Învățătorule al tainelor, înfrumusețat cu virtuțile și cu harurile, împodobit cu stele, spunând limpede tuturor slava nepovestită a lui Dumnezeu. Căci faima faptelor tale a ieșit în tot pământul și a ajuns la marginile lumii.

Și acum...

Cu adevărat cele cu neputință oamenilor sunt cu putință la Dumnezeu[4], Împăratul tuturor puterilor:

---

[3] Lc. 8, 8.

[4] Lc. 18, 27.

Fecioara naște prunc și alăptează în chip minunat, Maică neispitită de bărbat; aceasta este, Fecioară, marea minune a tuturor minunilor, că numai tu singură ai alăptat pe Dumnezeu prunc!

Să lăudăm... **Irmosul:**

«Rugul cel nears, împreunându-se cu focul în Sinai[5], pe Dumnezeu L-a făcut cunoscut lui Moise celui zăbavnic la limbă și gângav[6]; iar pe cei trei tineri, iubirea de Dumnezeu i-a arătat cântăreți nebiruiți de foc. Toate lucrurile Domnului, lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii!»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Ceea ce nu prin ispitirea stricăciunii ai purtat în pântece, și Cuvântului cel întru tot înțelept trup I-ai împrumutat, Maică neispitită de bărbat, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, locaș al Celui neîncăput, încăpere a Făcătorului tău cel nemărginit, pe tine te mărim».

---

[5] Ieș. 3, 2-3.

[6] Ieș. 4, 10.

Slujitor al altarului te-ai arătat, jertfind în chip sfânt sfântă jertfă și prinosul cel mai sfânt – viața ta –, Ierarhe, lui Hristos, Cel jertfit, ca un miel fără răutate și ca un berbec fără meteahnă.

Ca fiica împăratului, ca o mireasă, ca o împărătească preaînfrumusețată și împodobită cu veșmânt împărătesc de nuntă[7], a stătut de-a dreapta Împăratului Hristos sufletul tău, Părinte Nicolae.

Cu neprihănirea inimii, cu simplitatea purtării, ai urmat neprihănirea porumbiței, căci zice Scriptura *fiți înțelepți ca șerpii și curați și blânzi ca porumbeii*[8]; pentru aceea, ai moștenit pământul celor blânzi.

Acum mai limpede și mai curat, nu în ghicituri și chipuri, și simboluri, ci cu fața descoperită, privești ca în oglindă slava lui Hristos[9], Nicolae [...].

Întărit cu puterea Atotțiitorului, ai călcat cu picioare preafrumoase pe cel puternic în răutate și pe stăpânitorul lumii, pe cel ce a înălțat sprânceana, tu, cel smerit cu cugetul și cu duhul.

---

[7] *Cf.* Ps. 44, 10.
[8] Mt. 10, 16.
[9] *Cf.* II Cor. 3, 18.

Slavă...

Mai mult decât razele soarelui a strălucit pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Părinte Nicolae, luminând lumea, înflăcărând făptura cu strălucirile tămăduirilor și cu luminile minunilor, cu mărgăritarele sclipitoare ale darurilor.

Și acum...

Înțelepciunea lui Dumnezeu cea enipostaziată, necuprinsă cu firea, neînțeleasă, aflându-te pe tine cort însuflețit, Născătoare de Dumnezeu, întru tine, cea fără de prihană, S-a sălășluit și ne-a învrednicit pe toți de corturile cele cerești.

Canonul al VIII-lea

al cărui acrostih este acesta:

Laud cu bucurie pe Nicolae
prin a opta cântare a cuvintelor, robul Ioan

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmosul:

«Pe Faraon cel ce se purta în căruță l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind și despărțind marea; și pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit[1], pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.»

Trâmbițele cântătoare ale imnografilor, lirele poeților, limbile ritorilor, măiestriile laudelor, virtuțile și

---

[1] *Cf.* Ieș. 14, 26-27.

harurile, spre același lucru alergând împreună, faceți pricină a laudelor voastre pe izvorâtorul de minuni.

Sfânt butuc ai răsărit din cea mai sfântă rădăcină și ai slujit ca preot al Cuvântului lui Dumnezeu cu fapta, ardere de tot fiind adus pe cărbunii înfrânării și în focul curăției, ca o jertfă fără prihană, Preasfinte.

Având minte stăpânitoare peste poftele trupești și plăceri, cu înțelepciune ai supus ceea ce era mai rău celui mai bun și străinele patimi le-ai robit cugetului stăpânitor ca pe niște străine neamuri barbare.

Răsărit-ai ca un soare purtător de lumină în noaptea vieții și ai risipit întunericul cel fără rază și posomorârea întristărilor cu auritele raze și cu zâmbetul dulce al luminărilor tale veselitoare.

Slavă...

Născut fiind din Duhul Sfânt, te-ai păzit pe sineți; pentru aceea, răul vrăjmaș nu s-a atins de tine, căci aveai virtuțile ca niște scuturi bune, tabără făcând în jurul tău și păzindu-te nerănit.

Și acum...

Și acum, *minunată este cunoștința Ta dintru mine, întăritu-s-a foarte, nu voi putea către dânsa*[2], Mântuitorule, căci din pământ m-ai plăsmuit ființă însuflețită, dăruită cu cuvântul, pe mine, cel ce iarăși mă întorc în pământ, iarăși m-ai plăsmuit din Maică Fecioară.

Cântarea a 3-a

Irmosul:

«Cel ce ai întărit cerurile cu pricepere și ai întemeiat pământul peste ape, întărește-mă pe piatra Bisericii, Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni!»

Având cunoștința celor ce sunt, căci aceasta este hotarul înțelepciunii, filosoficește ai disprețuit cele de aici, având petrecerea ta în ceruri, pentru aceea ai dobândit fericirea cerească.

Simplitatea ta cea întru Hristos a descoperit în Sfântul Sinod vicleșugul lui Arie, cugetul lui rău[3], și felurit,

---

[2] Ps. 138, 6.

[3] *Cf.* Ps. 11, 2

și meșteșugit, și i-a închis gura celui ce ascundea sub piele de oaie pe lupul cel răpitor.

Inima ta curată și luminată, văzând curat pe Dumnezeu, în chip nematerialnic, cu luminarea de dincolo a dumnezeieștii frumuseți și cu mărgăritarul cel nematerialnic, ți-a strălucit fața.

Ca un cer cuvântător ai spus dumnezeiasca slavă a lui Dumnezeu, ca un cer însuflețit ai vestit facerea mâinilor Lui limpede, încrezându-te cu fapta și cu cuvântul în milostivirea Lui.

Slavă...

Sufletul tău cu dreptate s-a rănit de dumnezeiescul dor, așa cum cerbul stăpânit de sete dorește, Sfinte, izvorul apei vieții cu alergare nestăpânită.

Și acum...

Cuvântul Cel de o ființă și împreună veșnic cu Tatăl și de o fire cu oamenii S-a arătat din mila milostivirii Sale din tine, Născătoare de Dumnezeu, îndumnezeind

ceea ce este înrudit cu El și făcând nestricăcioasă frământătura pe care a luat-o dintru tine.

Cântarea a 4-a

Irmosul:

«Tu ești tăria mea, Doamne, Tu și puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părintești și a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta, cu Prorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni!»

Arând brazda Bisericii cu plugul învățăturii tale și tăind din rădăcină spinii și, prin ploaia rugăciunilor tale, adăpând-o pe ea, ai lucrat-o cultivând spicul înmulțit și hrănitor al virtuților celor purtătoare de foc.

Un bărbat nobil încins cu veșmântul slavei, îngreunat de bogăția vieții și plin de bunătăți, și sporind în acestea, dintr-odată s-a arătat neslăvit, necinstit, lipsit și sărac din bogat, dar tu iarăși i-ai dat acestuia trecerea cea de la început.

Cel ce de la început a fost ucigaș de oameni și pizmaș a uneltit acum cu vicleșug, Sfinte, să mă despartă de cinstea mea, și a alergat cu sete împotriva mea, pe care

împiedicându-l, doboară-l la pământ, iar pe mine, cel zguduit de suflările potrivnice ale plăcerilor, sprijină-mă cu mână tare.

Ca unul care ți-ai pus în rânduială simțurile cu dumnezeiasca frică și, povățuindu-le bine, te-ai ridicat la cea mai înaltă înălțime a dragostei și, făcându-te afară de frică, te-ai unit cu Dumnezeu, cea mai de pe urmă dintre doriri și înălțimea a toată tânjirea.

Slavă...

Uns fiind cu mirul sfințeniei, Nicolae, te-ai făcut bună mireasmă a lui Hristos Dumnezeu, suflând mireasma cunoștinței Lui în cei mântuiți, ca un alt Pavel, apostol; pentru aceea, bineînmiresmezi, izvorând miruri în Mira, și umpli inimile de buna mireasmă a harului.

Și acum...

Stând de-a dreapta Împăratului Hristos Dumnezeu, ca o împărătească încinsă cu haina aurită a dumnezeirii și preaînfrumusețată[4], strălucită cu harurile curăției,

---

[4] Ps. 44, 10.

Fecioară, învrednicește-mă pe mine de starea cea de-a dreapta.

Cântarea a 5-a

Irmosul:

«Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești Lumină neapusă, că m-a acoperit întunericul cel vrăjmaș pe mine, ticălosul? Ci mă întoarce, și la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă!»

Cu biciul cuvintelor tale ai alungat departe legiuni de demoni[5] și cu semnul Crucii ai potolit durerile bolilor, iar împotriva duhurilor și a patimilor ai luat putere de la Dumnezeu Atotțiitorul.

Ziua și noaptea îi mântuiești pe cei ce aleargă la acoperământul tău, scoțându-i pe ei din tot felul de ispite și primejdii, preschimbând cu rugăciunile tale, Nicolae, furtuna nenorocirilor în adiere lină.

Mare tămăduitor te-ai arătat, tămăduind toată neputința sufletelor, izbăvitorul corăbierilor pe mare

---

[5] *Cf.* Mc. 5, 9.

și părintele orfanilor și ocrotitorul văduvelor și luminător, care toată viața ai ținut Cuvântul vieții, Dătătorul a toată darea cea bună.

Foametea mistuia oarecând întreaga Lichie și cetatea Mirelor era în mare lipsă de hrană, dar tu, dând unui negustor trei monede de aur în vis, ai arvunit, dând chezășie, ca să-și vândă în Mira încărcătura lui.

Slavă...

Cel ce, ca Dumnezeu nemuritor, are putere asupra vieții și a morții, pe cei trei stratilați prin tine i-a izbăvit de la moarte, care fusese pusă la cale prin pizmă de amarnicul tiran, și puțin a lipsit să nu fie dați la moarte de ocară.

Și acum...

Crescând din rădăcină pământească, ai odrăslit floarea cerească, întrecând marginile pământești ale firii, Stăpână. Pentru aceea, toate neamurile neamurilor te fericesc pe tine, pururea Fericită!

Cântarea a 6-a

Irmosul:

«Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul și Lui voi spune scârbele mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă».

Ca un înger netrupesc, pe pământ ai avut viața îngerilor netrupești, încă fiind încins cu țărâna, fericite, și îngreunat de povara materiei; pentru aceea, ai slujit lui Dumnezeu ca un înger ceresc nematerialnic.

Râu plin de undele făcătoare de viață care adapă sufletele te-ai arătat, slujitorule al lui Dumnezeu, izvorând pâraiele Preasfântului Duh, Nicolae; pentru aceea, cu cele mai dulci revărsări ale tămăduirilor, ai udat toată lumea.

Când cortul sălășluirii tale celei pământești în chip firesc s-a desfăcut cu timpul, ai avut altă zidire de la Dumnezeu, cu adevărat nefăcută de mână și nematerialnică, dumnezeiescul cort din ceruri, nedesfăcut și veșnic.

Nu este loc, nici cetate, nici ținut, nici ogor, nici pustie, nici insulă care să nu săvârșească cu veselie, fericite, pomenirea ta cea veselitoare lumii! Căci se îmbogățește cu tine orice suflet, cela ce ești fierbinte sprijinitor în primejdii.

Minunile tale cele mai presus de cuvânt biruiesc legile laudelor și elogiilor, fiindcă se sfințește tot cuvântul, aducând cântările de biruință, dar viața ta este în chip vădit greu de urmat și greu de înfăptuit tuturor.

Slavă...

Acum suindu-te la Jertfelnicul inteligibil cel mai presus de ceruri, fericite, și intrând cu îndrăznire în însăși Sfânta Sfintelor, ca un sfânt arhiereu, roagă-L pe Dumnezeu pentru toți!

Și acum...

Ceea ce ești împăcarea lumii, împacă-te, Preasfântă, Preanevinovată, cu poporul tău și trimite tuturor marile și bogatele tale mile, căci tu ești nădejdea de mântuire neînfruntată a tuturor creștinilor.

Cântarea a 7-a

Irmosul:

«De pogorârea lui Dumnezeu, focul s-a rușinat în Babilon, oarecând; pentru aceasta, tinerii cu vesele picioare, ca într-o grădină verde săltând, au cântat în cuptor: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri!».

Îndreptător credinței, chip însuflețit al blândeților, stâlpul înțelepciunii și chip însuflețit al înfrânării și arhetip al oricărei alte virtuți te-a arătat pe tine Hristos, Părinte, turmei tale.

Mintea ta, Nicolae, privind ca în oglindă[6] frumusețea lui Hristos și pururea tinzând către aceea, prin rugăciune curată, îndumnezeită fiind prin unirea cu Dumnezeu, s-a făcut asemenea lui Dumnezeu prin participare.

Ca un al doilea Pavel, ai dobândit pe Hristos, Cel ce vorbește întru tine[7] și viețuiește, și lucrează prin tine, căci nu ai mai trăit tu însuți în trup, ci trăia în tine Hristos[8] și vorbea, lucrând prin tine străine minuni!

Neîncetat ai tânjit a muri degrabă, ca să ieşi din cort și să pleci la Cel pe Care Îl doreai, dar, pentru mântuirea multora, ai binevoit încă să mai rămâi puțin în trup.

Slavă...

Nu numai pe buzele tale s-a revărsat harul, vestite, ci în toate mădularele tale zăcea o minunată putere

---

[6] *Cf.* II Cor. 3, 18.
[7] *Cf.* II Cor. 13, 3.
[8] *Cf.* Gal. 2, 20

de însufleţire, care îi aducea la pocăinţă pe toţi cei pe care-i întâlneai pe cale.

Şi acum...

Cămară de nuntă a lui Dumnezeu, Preacinstită, palat strălucit al lui Hristos, uşă neumblată, izvor cu unde de aur al apei vieţii, tron însufleţit, iatac de nuntă în chipul focului, chivot aurit, Stăpână, mântuieşte-mă!

Cântarea a 8-a

Irmosul:

«De şapte ori cuptorul...».

Cei înviforaţi de valurile preamulte ale nenorocirilor, clătinaţi de asalturile necazurilor şi tălăzuiţi de uraganele ispitelor află în tine un ţărm liniştit şi senin, Părinte, care potoleşti pentru aceştia marea vieţii cea sălbăticită.

Plecându-se la rugăciune, suspinând cu durere şi plângând cu tânguiri din suflet, au stăruit cu fierbinţeală la tine oarecând cei trei stratilaţi legaţi în fiare în temniţă şi au strigat: „Grăbeşte, sârguieşte să ne scoţi pe noi, mai înainte ca pizma să ne trimită la moarte".

Zburând în chip înțelegător cu cele două aripi aurite ale făptuirii și contemplării, Cuvioase, ai alergat la înălțime, în văzduhul cel mai presus de nori, la colibele și sălașurile cele cerești, zburând ușor pe deasupra răutății plăcerilor, care zace jos și este trasă la pământ.

Dobândind putere în rugăciuni, râvnă în postiri, răbdare și bărbăție și biruință în dureri, făcătorule de minuni Nicolae, ai adunat tot chipul virtuților și te-ai asemănat îngerilor, te-ai numărat cu cei nematerialnici, împreună cu care nu înceta să te rogi pentru lume!

Păzindu-ți nevătămat *după chipul,* prin petrecerea cea aspră, ai primit și *după asemănarea*[9], ca prin acestea să se facă cunoscute și să se închipuie însușirile prin care se cunoaște, printr-o a doua împărtășire, adică prin har, ceea ce este dumnezeiesc prin fire.

Binecuvântăm pe Tatăl,
pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Inima ta cea curată, luminată de Duhul, a fugit de întunecarea păcatului; pentru aceea, ai strălucit luminos ca un înger prin mărgăritarul și strălucirea cea dinlăuntru, care a făcut vădite iradierile cele din afară, luminându-te pe tine prin cea mai dulce rază.

---

[9] Fc. 1, 26.

Și acum...

Tu ai făcut să înceteze războiul îndelungat și lupta cea din vechime, căci fără unire bărbătească ai născut pe Începătorul păcii, pe Cel ce a împăcat cele de sus cu cele de jos, și Care a dezlegat vrăjmășia și Care a unit, Fecioară, prin pogorârea întru tine, pe cele mai înainte despărțite[10].

Să lăudăm... Irmosul:

«De șapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor l-a ars, nebunește, cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceștia cu o Putere mai bună mântuiți, Făcătorului și Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântați-L, preoți, lăudați-L, popoare, preaînălțați-L întru toți vecii!»

Cântarea a 9-a

Irmosul:

«Spăimântatu-s-a de aceasta cerul și marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupește și pântecele tău s-a făcut mai desfătat

[10] Ef. 2, 14.

decât cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile cetelor îngerești și omenești, te mărim!»

Iată, lumină ți-a răsărit ție în trei străluciri, căci te-ai înfățișat Părintelui luminilor, tu, a doua lumină prin împărtășirea de Lumina cea dintâi, iar împărăteasa Luminii cu dumnezeiască bucurie și veselie te-a primit pe tine, Părinte, căci te-ai arătat drept la inimă, blând și smerit!

Ca o materie ușor de aprins și uscată, care arde mocnit și care este hrănită neîncetat, focul dorului celui dumnezeiesc a făcut inima mea să uite cu totul de mine și să arate curaj, și cu îndrăznire să aducă laude și cântări ție.

Ziua și noaptea doresc să te văd pe tine, sprijinul meu, zugrăvind ca în ceară cu culorile nematerialnice ale dorului, această icoană nematerialnică de aur a chipului tău, ca pe o statuie în adâncurile inimii, și punând-o acolo ca într-un iatac de nuntă.

Ca un mire frumos ieșind din iatacul cortului tău, te-ai înălțat la luminosul și tainicul iatac de nuntă cel ceresc, încununat de haruri, înflorind de virtuți, întru care dănțuind, amintește-ți de cei care cu dor te pomenesc pe tine, Nicolae.

Slavă...

Ţi s-au deschis ţie porţile cerului şi ai intrat în Sionul cel de sus, cu strălucite laude, ca un biruitor şi arătându-te, Părinte, vrednic împreună-dănţuitor şi părtaş îngerilor, arhanghelilor şi a toată Biserica celor întâi-născuţi[11], ca unul care eşti însuţi întâi-născut.

Şi acum...

Purtat de sfătuirea pierzătorului şi având mâinile întinate de cerneala neascultării, am semnat zapisul robirii mele vrăjmaşului, Stăpână, dar Izbăvitorul meu şi Fiul tău, prin întinderea mâinilor pe Cruce, muindu-Şi degetele în sânge, a semnat eliberarea mea.

---

[11] *Cf.* Evr. 12, 23.

În colecția *Viața în Hristos*,
seria *Imnografie bizantină* au apărut:

Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor, *Canoane de mângâiere la Domnul nostru Iisus Hristos și la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu*

Matei Kamariotis, *Canoane la dumnezeiasca Schimbare la Față a Mântuitorului*

Sfântul Iosif Imnograful, *Canoane de rugăciune la Sfântul Arhanghel Mihail*

Sfântul Fotie, Patriarhul Constantinopolului; Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor, *Canoane de rugăciune la Sfântul Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei*

În pregătire:

Sfântul Marcu Evghenicul, Mitropolitul Efesului, *Canoane împotriva celor opt duhuri ale răutății*

Sfântul Nicodim Aghioritul, *Noul Theotokarion* (ediția a II-a, revizuită)

Sfântul Nicodim Aghioritul, *Canoane la Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*

Colecția *Viața în Hristos*, seria *Imnografie bizantină*

4

Propovăduitor fiind al adevărului și învățător, Nicolae, cuvântătorule de Dumnezeu, ai umplut lumea de lumina învățăturilor tale, propovăduind pe Cuvântul de un tron și de o cinste cu Tatăl. Pentru aceea, Cel pe Care L-ai slăvit te-a slăvit, la rându-I.

Sfântul Fotie, Patriarhul Constantinopolului

Ca o albină lucrătoare zburând în livada virtuților și adunând, din florile înrourate de primăvară, mierea dragostei, Nicolae, ai învistierit-o cu iubire de osteneală în fagurii inimii tale.

Sfântul Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor

Din bogatul tezaur imnografic bizantin dedicat Sfântului Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, două grupuri de canoane pe opt glasuri atrag în mod special atenția. Primul grup aparține Sfântului Fotie, Patriarhul Constantinopolului (sec. al IX-lea), iar al doilea, Sfântului Ioan Mavropous, Mitropolitul Evhaitelor (sec. al XI-lea). Păstrate în câte un singur manuscris și doar foarte recent publicate, aceste canoane ne dezvăluie, pe de o parte, calitatea de imnograf talentat, dar foarte puțin cunoscută până acum, a Patriarhului Fotie și, pe de altă parte, rafinamentul poetic al Sfântului Ioan al Evhaitelor, cunoscut mai ales pentru implicarea sa în consacrarea sărbătorii Sfinților Trei Ierarhi din 30 ianuarie.

DOXOLOGIA

9 786066 668057

edituradoxologia.ro
Editura.Doxologia